

Bus Stop

Contents

Bus Stop	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9(end)	25

Bus Stop

Giới thiệu

Thể loại: Romance/Humor. Rating:TPairing:Draco Malfoy/Hermione Granger. Summary:Mỗi buổi s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bus-stop>

1. Chương 1

Ngoài trời đang đổ cơn mưa,và Hermione đang chạy như bay qua màn bão ánh sáng mùa hè đó,gót giày cao gô lộp cộp trên vỉa hè ẩm ướt.Thở không ra hơi,cô dừng lại,khẽ run rẩy vì lạnh.Người đàn ông đứng bên cạnh cô tuy không quay sang nhìn,nhưng vẫn điềm nhiên hỏi cô xem có muốn dùng chung dù với anh ta không.Hermione đáp lại bằng vài lời cảm ơn ngắn gọn,trước khi anh ta quay sang,và chiếc dù màu đen che cho cô cùng lúc ấy.Nụ cười nhẹ vừa nở trên môi Hermione như để muốn bày tỏ sự biết ơn chột tắt ngấm khi cô nhìn rõ anh.

“Malfoy?”.Cô hỏi,sững sốt trước sự hiện diện của gã đàn ông mà cô đã không hề gặp lại suốt mười năm qua.

“Granger?”.Anh cũng lên tiếng,chất giọng có chút căm phẫn.Mắt anh dời xuống bên tay đang cầm dù của mình,nhưng cũng không dịch chuyển nó đi.“Không ngờ lại gặp cô ở đây”.Anh ngấn gọn nói.

“Đúng vậy,tôi cũng có thể nói điều tương tự thế”.Cô đáp lại.“Anh đang đợi xe buýt sao?”.

“Ồ không”.Anh nói một cách mỉa mai.“Tôi chỉ thích thú với việc đứng trên vỉa hè giữa hư không,trong lúc trời đang mưa mà thôi.Nó khiến tôi tỉnh táo,cô biết đấy”.Anh đang mặc một chiếc áo khoác rãnh màu oliu và đội mũ rộng vành,trông thật kì lạ,như thể anh vừa mới bước ra từ một câu chuyện trinh thám vào những năm năm mươi vậy.“Và cô,Granger,cô đi xe buýt à?”.

“Không hơn gì anh đâu”.Hermione cộc cằn đáp lại.Cô nhìn anh,khuôn mặt mang vẻ bối rối.“Mà tôi không tài nào hiểu nổi lý do.Tại sao trong số tất cả những con người trên Trái đất này,anh lại là kẻ đi đón xe buýt cơ chứ?”.

Anh nhếch mép cười khẩy với cô.“P.O của tôi”.Anh trả lời đơn giản.

“P.O?”.Hermione hỏi,hơi bối rối.

Anh gạt đầu rồi vén nhẹ ống quần của mình lên,để lộ ra một cái đai kim loại đeo vòng quanh mắt cá chân.“Parole Officer(Bản cam kết của cán bộ)”.Malfoy giải thích.“Không được phép dùng phép thuật”.Anh thêm vào,giọng lén lút.

“Ồ”.Hermione nói,mặt đỏ bừng.“Tôi đã không biết..”.

Anh xem xét cô.“Vậy câu chuyện của cô là gì đây?Tại sao cô lại đi xe buýt”.

Cô thở dài.“Bà dì tuyệt vời của tôi sống ở dưới khuôn nhà.Bà ấy không biết về...”.Cô thấp giọng.“khả năng của tôi.Tôi biết bà quan sát tôi qua khung cửa sổ nhà bà,nhưng tôi không thể chỉ chuyển đi nơi khác”.Hermione tạm ngừng lại.“Bà ốm yếu lắm”.Cô giải thích.

“Tôi hiểu”.Anh đáp.Họ đứng đó trong im lặng một lúc,Hermione vén tay áo lên để kiểm tra đồng hồ.

“Nó thực sự là một cái dù đẹp”.Cuối cùng cô lên tiếng.

Anh nhìn cô một lúc,trông như thể sắp phá lên cười với cô.“Nó còn tốt hơn thế.Tối tới 50 galleons từ tiệm Burgleman đây”.

“Cho một cái dù á?”.Cô hỏi,miệng hơi há ra.

Anh gạt đầu.“Nó thực sự là đồ tốt nhất”.Anh nói,môi nhếch lên thành một nụ cười khẩy với cô.“Tôi không bao giờ ra ngoài mà không có nó”.

Hermione cau mày.“Anh không cất một cái dĩa phép trong đó đấy chứ?”.Cô hỏi.Một đôi vợ chồng đứng gần đó nhìn chằm chằm vào họ như thể cả hai đều đã mất trí hoàn toàn.

Anh đảo mắt.“Ôi,làm ơn đi.Nếu thật sự như thế,cô nghĩ là tôi sẽ nói cho cô biết sao?”.

“Theo như giọng của anh,tôi cho là không”.Hermione khoanh tay lại trước ngực và kiên quyết nhìn chằm chằm xuống mặt đường ướt sũng bên dưới.

“Cô lạnh à?”.Anh hỏi.

“Một chút thôi”.Cô thừa nhận.“Mà thế thì sao nào,anh sẽ cho tôi mượn áo khoác của anh chắc?”.

Anh cười phá lên.“Không.Mặc dù vậy,tôi dám cá đó sẽ là một câu chuyện thú vị nếu được kể ở bàn ăn tối nhà Weasley”.Anh dừng lại.“Nói tôi nghe,Granger,hai người cuối cùng cũng ở bên nhau chứ hả?”.

Hermione không quay sang nhìn anh.“Đó không phải là việc của anh,nhưng chúng tôi không còn tiếp tục nữa”.

“Không ư?”.Anh hỏi.“Thật đáng ngạc nhiên đấy.Cô biết không,điều này có nghĩa là Goyle nợ tôi 10 galleons”.

Cô quay sang và bắn cho anh một tia nhìn đầy hoài nghi.“Anh đặt cược vào mối quan hệ của tôi và Ron ấy hả?”.

Anh nhún vai.“Đó là một chiến thắng dễ dàng”.

Miệng cô há hốc: “Chiến thắng dễ dàng? Anh cho rằng chuyện đó có ý nghĩa gì hả?”.

Anh cười khẩy: “Một lần thôi, Granger, tôi có lời khen này cho cô. Đừng để nó vào đầu cô đấy nhé. Cô quá tốt để dành cho hần ta. Đơn giản là vậy”.

Cô kinh ngạc: “Anh thực sự nghĩ thế hả? Anh là thuần chủng đó, anh biết chứ”. Cô nhắc nhở.

“Và quá ngu ngốc để biết rằng nếu đặt ngón tay vào ổ cắm điện, cô sẽ nhận lại một cảm xúc trào dâng nhỉ..”. Anh nói, vẻ uể oải.

“Làm sao anh biết...”.

“Dù sao thì, Granger, trông cô được hơn hần ta rất nhiều, ngày nào cũng vậy”.

“Ồ hô, lời khen thứ hai”. Cô nói, vẻ thích thú. “Và cái gì tiếp theo đây? Anh sắp nói rằng tôi quá tốt so với anh, đúng không?”.

Anh không trả lời: “Đó là xe buýt của tôi”. Anh nói, chỉ xuống đường: “Số 52 may mắn”.

Cô nhướn một bên mày lên: “Không phải 7 mới là số may mắn sao?”.

Anh quay lại và lắc đầu: “Không phải mọi con số đều may mắn với tất cả mọi người”. Anh nói.

“Vậy chính xác thì tại sao 52 lại là con số may mắn của anh?”. Cô hỏi, tay kéo một mớ tóc ướn của mình sang một bên.

Anh nhìn cô trong giây lát: “Vì cái xe buýt đó không phát nổ vào tôi nữa”. Anh trả lời.

Hermione cau mày: “Chà, giờ thì tôi có thể nói với anh rằng số 52 đó không may mắn với tôi lắm đâu”.

“Ồ”. Anh nói: “Tại sao thế?”. Chiếc xe buýt vừa ngừng lăn bánh khi tới trạm.

“Bởi vì đó cũng là xe buýt của tôi, điều này có nghĩa là tôi sẽ phải đi chung xe với anh”. Cô đã cố gắng để khiến mình có vẻ trông khó chịu với tin này nhưng thật khó khăn khi tên Malfoy đó đang đứng cười thầm.

“Tôi không nghĩ là cô thực sự quan tâm đến chuyện đó đâu, Granger”. Anh nhận xét, tham gia cùng những vị khách khác bước lên xe. Họ nhập vào một đoàn người đang nối đuôi nhau, và mỗi người trong số họ đều giơ thẻ xe buýt của mình ra cho tài xế kiểm tra.

“Ồi, không”. Cô thì thầm, ngó nghiêng xung quanh.

“Gì vậy?”. Anh hỏi.

“Chỉ còn một chỗ trống duy nhất thôi”. Cô nói, chỉ tay: “Giờ chắc tôi lại phải ngồi cạnh anh rồi”.

Anh nhếch môi cười khẩy, mặc dù cô chỉ nhìn thấy nửa gương mặt anh. Anh bước tới và ngồi xuống chỗ ghế sát cửa sổ, trong lúc cô ngồi gần lối đi: “Ấm cúng đấy chứ nhỉ?”. Anh hỏi, như thể đang tận hưởng trò vui của mình.

“Chỉ khi anh quên rằng chúng ta là kẻ thù của nhau”. Cô nói, không thèm đáp lại cái nhìn của anh.

“Ồ, đừng lo lắng về chuyện đó, Granger. Tôi không quên đâu”. Anh đảm bảo với cô.

Chiếc xe buýt bắt đầu lăn bánh về phía trước, và hai người bạn họ ngồi cứng ngắc sát cạnh nhau. Hermione luồn tay vào ví và lấy ra một gói kẹo cao su: “Anh muốn ăn không?”. Cô hỏi.

“Không”. Anh lắc đầu: “Tôi chẳng quan tâm đến thứ đó mấy”. Anh đáp.

Cô chớp mắt: “Anh không qua tâm đến rằng miệng mình sao?”.

Anh lắc đầu lần nữa: “Sai rồi, tôi không quan tâm đến kẹo cao su của Muggle. Quá nhiều đường nhân tạo cho thứ đó...”.

Cô bóc một thanh kẹo ra ình: “Còn hơn là để rằng anh mục nát ra”. Cô nói

Draco nhún vai: “Tôi không hy sinh chất lượng đâu, dù điều đó là vì lợi ích cho rằng miệng tôi đi chẳng nữa”. Anh bỏ mũ xuống và xoay xoay nó trên ngón tay mình.

“Anh biết đấy”.Hermione nói,chậm rãi.“Không phải kẹo cao su nào của Muggle cũng có đường nhân tạo đâu”.Cô giữ cho giọng mình thật thấp.

“Nhưng tiệm Công Tước Mật vẫn tốt hơn”.Anh chỉ ra.“Hơn nữa,có gì hay ho khi nhai một thứ mà ta không thể nuốt chứ?”.

“Hương vị và kết cấu của nó”.Cô đáp.

Anh cười phá lên.“Vây để tôi đoán nhé...một bài tập luyện cơ hàm hả?”.

“Có gì buồn cười chứ?”.Cô hỏi,khoanh hai tay lại với nhau.

“Vì ăn uống thì cũng tương tự vậy”.Anh nói.“Mà cô còn được thu nhận thêm chất dinh dưỡng,cái kia thì sao chứ?”.

“Chà,thì nhai kẹo cao su không cho ta thêm tý trọng lượng nào”.Cô chỉ ra.“Miễn là nó...”.

“Đường nhân tạo,tôi biết”.Anh nói.“Cứ cho là vậy đi,lượng đường trong kẹo cao su chiếm không nhiều”.Anh ngừng không xoay mũ trên nữa và đội lại nó lên đầu.:Vây giờ cô đang đi đâu thế?”.

“Về nhà”.Cô nói,nhún vai.

“Vẫn ở cùng bố mẹ cô hả?”.Anh hỏi,như một sự ngẫu nhiên.

Cô nhìn chăm chăm vào anh.“Malfoy,tôi 28 tuổi rồi.Tôi nên nói là không”.

“Cô sẽ chẳng bao giờ biết được”.Anh tiếp lời,hướng cái nhìn chăm chú ra bên ngoài cửa sổ.“Sống một mình sao?”.

Cô cau mày.“Tôi không chắc mình nên nói cho anh nghe về chuyện này”.

“Chỉ tò mò thôi.Tôi sẽ không đột nhập hay làm bất cứ trò gì đâu”.Anh đáp,quay lại nhìn cô.“Tôi có thể là một tên tội phạm,nhưng cũng không phải là một tội phạm tầm thường đâu”.

“Ái chà,giờ thì ý tưởng đó đang chạy trong đầu tôi nè”.Cô thì thầm khi xe buýt chạy chậm dần lại.“Đến trạm của tôi rồi”.

“Hãy cứ vui vẻ sống dù một mình hay không nhé”.Anh nói,cười khẩy với cô.

“Tạm biệt,Malfoy”.Cô nói và bước đi

——-End chap 1——-

2. Chương 2

Buổi sáng tiếp theo,trời ngập mây,và Hermione đang khoác một chiếc áo cardigan ấm áp.Dì của cô đã làm cho cô một cái thẻ thành viên cùng với bà.Bà nói rằng nếu chỉ có nhiều hơn hai người,họ có thể thành lập một câu lạc bộ bài brit cho riêng mình.Dì cũng cảm ơn cô vì đã tốt bụng tới thăm dì,tặng cho cô một cái hôn ướt nhẹp với màu son cam lên trán trước khi tiễn cô lên đường.

Sau khi dừng lại một lúc để chà xát cho hết chút vệt son môi còn dính lại trên trán,Hermione tiếp tục bước dọc xuống vỉa hè tới chỗ đợi xe buýt.Cô đứng chờ ở đấy tầm hai phút,trước khi nhận ra ai đó cũng đang bước xuống vỉa hè từ hướng đối diện.

“Xin chào,một lần nữa”.Cô nói,không lấy gì làm nhiệt tình cho lắm.

“Chào cô,Granger”.Malfoy đáp.Anh đung đưa cái dù trong tay mình.Trước sự ngạc nhiên của cô,anh bung nó ra,và bước tới cạnh cô để cả hai người bọn họ cùng đứng che dưới đó.

“Anh cũng biết là trời đang không mưa chứ hả?”.Cô hỏi.

Anh nhún vai, một cái nháy nhỏ khê xuất hiện nơi đuôi mắt. “Tôi cứ nghĩ đó là một truyền thống nho nhỏ của chúng ta”. Anh giải thích, với một chất giọng vui vẻ nhất mà cô từng nghe thấy ở anh.

“Anh không thể có được truyền thống chỉ sau đúng một ngày thôi đâu”. Cô phản đối, dù rằng cũng cảm nhận được một nụ cười nhẹ khê giật nơi khóe môi mình.

Anh tắc lưỡi. “Sao cô chắc chắn thế. Tất cả những lệ truyền thống thì đều bắt đầu với một lần đầu tiên mà. Vấn đề chỉ là ở việc gìn giữ nó lâu dài thôi”. Anh giải thích, gửi cho cô một cái nháy mắt khác.

Hermione nhướn một bên mày lên. “Anh là ai, và anh đã làm gì với Draco Malfoy thế này?”

Anh bật cười lớn. “Granger, Granger, Granger.... làm ơn tha cho tôi đi”.

Cô đảo mắt. “Thế anh đang làm gì ở vùng thất của Luân Đôn này vậy?”.

Anh cân nhắc câu hỏi. “Không nhiều lắm. Tôi gần như chỉ đứng đây, cầm một cái dù và trò chuyện với cô”.

“Ý tôi không phải là thế”. Cô nói, khê thúc vào một bên tay anh.

Anh thở dài. “Nếu như cô phải biết, tôi đang đi làm”.

“Đi làm á?”. Cô hỏi.

Anh gật đầu. “Chuyến xe buýt này sẽ thả tôi xuống nơi không quá xa so với Leaky Cauldron. Từ chỗ đó tôi có thể đi bộ”.

Cô nhăn nhăn mũi. “Nhưng mà, tại sao anh lại đứng đây, ở nơi đầu tiên?”.

Anh cười khẩy. “Tôi cho là cô chưa từng xuống con hẻm nhỏ ngay sát bên cửa hàng giày phải không?”. Cô lắc đầu. “Thái ấp là một thứ ảo ảnh đối với dân Muggle sống trong những cửa tiệm bán đồ trang trí lặt vặt ở đó. Thật ngạc nhiên là họ không hề nhận biết một thứ rộng tới nửa cây số ngay sát khu nhà mình”.

Hermione hít vào một hơi thật sâu. “Cơ ngơi của anh rộng tới cả nửa cây số á?”.

“Và sâu mười lăm”. Anh thêm vào.

“Mười l... ở ngay trung tâm Luân Đôn của giới Muggle ư?”. Cô hỏi, ngạc nhiên tột độ.

“Cứ cho là như vậy đi, thái ấp đã được xây dựng trước khi một phần của thành phố được công nghiệp hóa”. Anh nói thêm.

“Vậy nói tôi nghe”. Cô hỏi, sau một lúc ngừng lại. “Tại sao anh còn phải đi làm nếu là đúng anh giàu có tới mức độ ấy, như lời anh thừa nhận đó?”.

Anh cười khẩy và kéo ống quần lên, để lộ ra một cái vòng kim loại. “P.O làm cho tôi đấy”. Anh giải thích. “Tôi phải có một công việc hoặc không thì nó sẽ gửi tôi đến Azkaban”.

“Ồ”. Cô đáp, giọng hơi đứt quãng.

“Tôi biết tổng là cô đang rất háo hức muốn biết chuyện đó”. Anh nói.

“Biết chuyện gì cơ?”.

“Cô muốn biết tôi đã làm gì”. Anh tiếp lời. “Cô muốn biết tại sao tôi lại có một cái Parole Officer”.

Cô lắc đầu. “Tôi hiểu rõ anh, thế nên tôi nghĩ mình có thể đoán được”.

“Cô hiểu rõ tôi ư? Cô khá chắc chắn về điều đó chỉ bởi những việc đã diễn ra vào năm thứ sáu, đúng không?”. Anh hỏi như một sự ngẫu nhiên, đổi chiếc dù sang tay bên kia.

“Tôi khá chắc chuyện này có liên quan đến những sự kiện năm đó”. Cô đáp

“Tôi phải chấp nhận một thời hạn 5 năm cho việc đấy”. Anh nói với cô. “Nhưng cái P.O này thì là vì một lý do khác”.

“Và đó là gì?”. Cô hỏi, một bên mày nhướn lên.

“Biển thủ”. Anh nói.

“Biển thủ á?”.Hermione nhăn mặt.

“Chính thế”.Anh đáp.“Không hơn,không kém”.

“Là loại biển thủ gì vậy?”.Cô hỏi.

Anh cười khẩy:“Chỉ là một vài thay đổi nho nhỏ trong di chúc của ông bố thân yêu của tôi thôi”.

Cô lại nhướn mày lên.“Cái gì,ông ấy chỉ để lại chín mươi tám phần trăm tiền bạc cho anh thay vì tất cả mọi thứ hả?”.

Anh đảo mắt.“Ông chỉ để lại cho tôi thái ấp”.Anh nói.“Và tôi chỉ sắp xếp để mình có thể chi tiêu tốt hơn một chút thôi”.

“Và sau đó thì anh phá sản chứ gì?”.Cô hỏi,về hoài nghi lộ rõ ra ở cái cách cô nhướn hai bên mày lên.

Anh phá lên cười.“Không.Tôi đã bán cái bình cổ với giá một nghìn galleons.Làm sao mà tôi lại phá sản được”.

Cô nhìn anh,chớp mắt,nhận ra những ráng mây trĩu nặng trên nền trời kia rút cục cũng quyết định trút xuống vài giọt mưa tí tách lên bọn họ.“Điều đó giải thích cho cái dù đắt tiền này”.Cô nhận xét,bất giác xích lại gần anh hơn để tránh cơn dông vừa đến.

“Vậy là,cô thực sự không còn quan hệ với Weasel nữa à?”.Anh hỏi.

Cô lắc đầu.“Chúng tôi đã chia tay khoảng hai năm trước”.

“Potter thì sao?”.

Cô nhăn mặt.“Eww,không”.

Malfoy cười lớn.“Không phải kiểu của cô à?”.

Cô lắc đầu.“Chúng tôi là bạn tốt của nhau,quá tốt để tính đến giả thuyết đó.Tôi không thể tưởng tượng ra bất cứ điều gì hơn thế nữa”.

Anh đá chân mình vào một vũng nước.“Tôi chỉ vừa nghĩ đến hắc ta vào một ngày khác.Và nhận ra một sự kì quặc rằng tên hắc hóa ra lại vẫn với từ ‘nước thần tiên’.Tôi có thể làm vài điều gì đó với chuyện này...”.

“Tôi nghĩ kia là xe buýt”.Cô nhận xét,hướng cái nhìn chăm chú mỗi một xuống đường.

“Không”.Anh nói.“Đó là xe số 50.Nó rẽ trái ở đoạn này”.Anh chỉ ra.

“Anh chỉ là một cái nguồn thông tin hữu ích,đúng chứ hả?”.Cô hỏi.

“Kiểu như cô là một cái nguồn của mớ thông tin vô dụng chứ gì?”.Anh đáp lại,châm chọc cô.

“Này”.Cô phản đối.

“Những gia đình Xume đã nổi dậy chống lại lãnh chúa của chúng bằng cách từ chối việc đánh bóng bạc trong một tuần vào năm bao nhiêu?”.

“1253”.Cô trả lời.“Và nó không hề vô dụng chút nào.Đó là những thông tin hết sức thú vị mà tôi có thể dùng đến như một lợi thế của mình trong chiến dịch đòi quyền lợi cho các gia đình”.

“Tôi không thể tin được là cô còn biết rõ cả những chuyện đó”.Anh đáp.“Làm thế nào mà cô biết được?”.

Hermione nhún vai.“Một vài người trong số chúng tôi rất để tâm đến những giờ học của Giáo sư Binns”.Cô giải thích.

“Và tôi dám cá là lão dê già đó sẽ rất hạnh phúc___nếu quả thực lão vẫn còn có khả năng bộc lộ cảm xúc,hay để ý tới bất cứ cái gì___khi biết được rằng vẫn có một học sinh chú tâm tới bài giảng của lão ta.Tin tôi đi,cô là người duy nhất đấy.Lý do duy nhất cho việc qua được bài thi lấy chứng chỉ Phù thủy thường đẳng của tôi,là bởi vì tôi đã đọc sách giáo khoa”.

“Anh có thể đọc hả?”.Cô hỏi,giọng nhuốm vẻ hoài nghi giấu cợt.

Anh đảo mắt nhìn cô.“Giờ thì đây”.Anh nói.“Xe buýt của chúng ta”.Anh chỉ xuống đường nơi một chiếc xe buýt cộc cạch đang tới và dừng ngay phía trước họ.

“Ồ,số 52 may mắn,đúng không?”.Cô hỏi,nhìn chăm chú vào cái xe ngay khi cửa vào của nó mở ra.Một dàn những người Muggle hối hả xếp hàng nối đuôi nhau phía trước họ.

“Nó vẫn chưa phát nổ nhỉ”.Malfoy lên tiếng với một nụ cười khẩy.

“Đó là tất cả những gì mọi người mong đợi từ một chiếc xe buýt,tôi cho là vậy”.Hermione nhận xét,bước lên xe và đưa ra cho tài xế xem thẻ của mình.Anh đi theo cô tới một chỗ ghế gần phía cuối và ngồi xuống ngay sát bên cạnh cô.“Anh cũng nhận ra vẫn còn rất nhiều chỗ trống xung quanh đây chứ hả?”.

Anh nhún vai,nhét cái dù của mình vào dưới ghế ngồi.“Thì sao nào,ngồi chung với những kẻ lạ mặt hoàn hảo à?Dân Muggle,không ít hơn?Tôi sẽ đón nhận lấy cơ hội của mình với cô vậy”.

“Anh đang tỏ ra quá tốt đối với tôi đấy”.Cô đáp lại với một cái khịt khịt mũi.

Malfoy cười thầm.“Đừng suy nghĩ về chuyện đó”.Anh nói,tay hơi vung lên,rồi thở dài.“Vậy,nói tôi nghe,cô vẫn sống một mình à,hay là không?”.

Cô nhăn mũi nhìn anh.“Tại sao anh lại bị ám ảnh vì chuyện đó thế nhỉ?Và dù sao thì vì cớ gì tôi phải nói cho anh nghe?Theo tất cả những gì tôi biết,anh có thể muốn...”.

“Làm việc gì đó tồi tệ với cô khi cô đang ở một mình trong cái căn hộ nhỏ bé của cô ấy à?”.Anh hỏi.“Cho cô biết,tôi có thể là một tên tội phạm...”.

“Nhưng không phải một tên tội phạm tầm thường.Tôi rành chuyện đó rồi”.Cô kết lời.

“Ít nhất cũng nói tôi nghe,cô đã kết hôn hay chưa?”.Anh nói,về tổn thương.

Cô nhắc mắt nhìn lên khoảng bầu trời ngoài kia.“Chưa”.Cô đáp.

“Thú vị đấy”.Anh nói,gãi gãi cằm.“Hôn phu thì sao?”.

Cô bật cười lớn.“Không có vị hôn phu nào hết”.

“Bạn trai?”.Anh cố gắng.

Cô nhướn một bên mày lên nhìn anh.“Anh nghĩ sao?”.

Malfoy vờ như đang suy nghĩ một lúc.“Bạn gái?”.

Cô đâm vào tay anh.“Không.Anh đang trở nên quá tò mò so với một người thậm chí còn không thích tôi đấy”.Cô nhìn anh.

“Và cô thì đang nhiệt tình quá mức để xua đuổi người đàn ông đầu tiên quan tâm đến cô sau suốt một thời gian dài gặp lại”.Anh chỉ ra.

Cô khịt mũi.“Quan tâm ấy hả?Đó chính xác là gì thế?”.

Một nụ cười thoáng xuất hiện trên gương mặt anh.“Chỉ cần tưởng tượng ra nó thôi,Granger___tôi,cô....một cái dù,thế là thành ba”.

Cô nhìn chăm chăm vào anh một lúc.“Anh say rượu hả?”.

Anh chất lưỡi.“Rõ ràng là cô không hề có một tý khiếu hài hước nào hết”.

“Ồ”.Cô đáp,giọng hơi tiu nghỉu.“Ha ha”.

“Dù sao thì,tôi thực sự rất mừng là chúng ta đã không bàn về kẹo cao su,ngày hôm nay.Đời sống tình yêu của cô,nếu có tệ ngắt,thì vẫn thú vị hơn là những phong kẹo cao su”.Anh nhận xét.

“Cảm ơn,tôi cho là vậy”.Cô nói.

“Không có gì”.Anh đáp lại,về lịch sự.

“Vậy còn anh thì sao?”.Cô hỏi.“Có bất cứ điều gì lãng mạn trong cuộc sống của anh không?”.

Anh thở dài.“Tôi sợ là mình đã trải qua quá nhiều thời gian trong Azzy để có thể có được bất cứ mối liên hệ nào,dù lãng mạn hay không.Mặc dù,cũng có vài giám ngục khá xinh đẹp..”.Anh nháy mắt.

Hermione bật cười lớn.“Thật không công bằng khi đem đời sống tình yêu rỗng tuếch của tôi ra để mà đùa vui nếu như anh cũng y chang vậy,chả khác gì”.Cô chỉ ra.

“Công bằng hay không,chuyện đó vẫn khá vui”.Anh duỗi hai tay.“Tại sao mấy cái ghế ngồi lại chật chội như vậy nhỉ?Hầu như chả đủ chỗ cho hai người”.

Cô gật đầu đồng ý:“Chúng ta sắp đến bến của tôi rồi”.Cô chỉ ra.

“Trong trường hợp này,Fräulein(1),tôi sẽ nói auf Wiedersehen(2) với cô vậy”.Anh nói.

“Anh biết đấy”.Cô đáp.“Tôi nghĩ anh đã mất đi một chút điên khùng khi ở xung quanh mấy giám ngục đó”.

“Hoàn toàn có thể”.Anh nói,thư giãn trong ghế ngồi của mình.“Hẹn gặp lại cô sau,Granger”.

Chiếc xe buýt hơi giật một chút để dừng lại.Hermione bước xuống lối đi giữa,ngừng lại trong giây lát để nhìn anh trước khi rời đi.Và cô có thể thề rằng đã thấy anh gửi cho cô một cái nháy mắt.

——End chap 2——

Chú thích:

(1) Tiếng Đức: quý cô

(2) Tiếng Đức: tạm biệt

3. Chương 3

Bên ngoài trời vẫn đang mưa,nhưng còn có gì khác mới mẻ nữa chứ?Hermione vội vã chạy dọc trên vỉa hè,cô lại không mang theo dù một lần nữa.Và chính xác thì cô cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên khi trông thấy Malfoy,đang đứng đợi chỗ bên xe buýt,như thường lệ.Anh quay người lại,gật đầu với cô,chỉnh lại chiếc dù của mình sao cho che ra một khoảng để cô đứng che cùng.

“Chào buổi sáng”.Anh nói,đơn giản.Mắt anh chuyển sáng mấy cái túi xách cô đang cầm.“Tất cả chỗ này là cái gì vậy?”.

“À,không có gì đâu”.Cô đáp:“Tôi vừa mới đi mua sắm một chút,thế thôi”.

“Mua sắm?”.Anh hỏi lại,nghe có vẻ khá ngạc nhiên.“Thật thế à?Cô ư?”.

Hermione bắn sang anh một cái nhìn.“Ý anh là sao?Tất cả mọi người ai mà chả mua sắm”.

“Và tôi cho rằng cô cũng thuộc hàng ngũ của tất cả những người đó,đúng không Granger?”.Malfoy nhìn chằm chằm vào một trong mấy cái túi xách của cô.“Thế cô đã mua được những gì?”.

Hermione ho vào tay mình.“Cái gì cơ?Anh muốn biết tôi đã mua những gì ấy hả?”.

Anh nhún vai.“Nó không phải như là tôi không còn chuyện gì thú vị hơn để làm,cô biết đấy”.Anh giải thích.“Chà,cứ lấy ra đi”.Malfoy thêm vào,ra hiệu cho cô.

Hermione nhướn một bên mày nâu của mình lên,nhưng rồi cô nhún vai.Cô mở một trong mấy cái túi xách và lôi ra một cái áo len dài tay màu đỏ tía.Malfoy giật lấy nó khỏi tay cô và giơ lên để xem xét kĩ càng hơn.“Gì vậy?”.Cô hỏi.

“Không có gì”.Anh nói.“Chỉ là trông nó quá dễ thương đối với một người đã luôn là một thử thách cho ngành thời trang thôi”.

Hermione tắc lưỡi.“Không biết tôi nên coi đó là một lời khen ngợi hay là một sự xúc phạm đây”.

“Vậy còn những gì khác nữa?”.Anh hỏi.Tay anh luồn vào trong cái túi xách và lôi ra một cái áo ngực len đan màu hồng cam.“Ohh,đây đúng là thứ tôi thích đây”.Anh tán dương.

“Chà,tôi không có ý định cho anh mượn nó đâu”.Cô cảnh báo,xích đến gần để giặt lại nó từ anh.

Malfoy giơ một tay lên,“Không nhanh như vậy chứ.Cô chọn đây hả?”.

Hermione gật đầu.“Đúng thế.Giờ thì trả lại đây cho tôi”.

“Không có ai đi mua sắm cùng cô sao?”.Anh hỏi.

Hermione ngừng lại.“Không,dì tôi đi với tôi”.

Anh hơi nhú nhú mày.“Hmm...nói lại với dì của cô,rằng bà ấy thực sự là một người có gu thẩm mỹ tinh tế đây”.Trả cái áo lại cho Hermione,tay anh tiếp tục luồn vào một cái túi xách khác và lấy ra một chiếc váy bó sát màu tím.

“Malfoy”.Cô rít lên,khi anh vẫn tiếp tục ngó chăm chăm vào cái váy.

“Chờ đã nào,tôi đang suy nghĩ”.Anh đáp.

“Ha”.Cô cười.“Anh?Suy nghĩ ấy hả?”.

Malfoy nhìn sang cô,cười khẩy.“Tôi chỉ đang tưởng tượng xem trông cô sẽ thế nào khi mặc cái váy này lên người thôi”.

Mặt Hermione ửng hồng.“Và?”.

“Không tệ”.Anh nói,trao cho cô một cái nháy mắt.Mặt cô càng ửng đỏ vì tức giận hơn.

“Được rồi,thế này là đủ rồi đây”.Cô tóm cái váy từ tay anh và giận dữ nhét nó trở lại túi.

“Chả có gì phải xấu hổ về chuyện đó cả”.Anh nói,xoay xoay chiếc dù trong tay.

“Ai xấu hổ chứ”.Cô hùng hổ.

“Tại sao cô,đương nhiên rồi”.Anh đáp.Khóe môi bạc nhếch lên thành một cái cười khẩy khi cô nhìn trừng trừng vào anh.

“Anh vẫn nhớ rằng tôi là một Muggle,đúng chứ hả?”.Cô hỏi.

“Vậy thì sao nào? Cô cũng chẳng thay đổi cách nhìn của mình chút nào hết,phải không?”.

Cô cau mày.“Anh thực sự đã phần nào xuống cấp thành như tính cách mấy mụ bà cô rồi đó,anh biết chứ?”.

Malfoy bật cười lớn.“Và tất cả điều đó đến từ một lời khen ngợi.Thật là một sự đau đớn ngọt ngào đấy,Granger,thư giãn đi”.

Hermione quắc mắt cau có và khoanh tay trước ngực,nhìn qua phía bên kia đường.

“Xe buýt còn chưa đến nữa sao?”.Cô hỏi,về không kiên nhẫn.“Tôi đã sẵn sàng để thoát khỏi anh rồi đây”.

Malfoy cười khẩy.“Sao nào?Tôi làm phiền cô nhiều đến thế cơ à?”.

Cô xoay người lại và nhướn mày vào anh.“Tôi không đề cao câu hỏi đó phải đi kèm với một câu trả lời đâu”.

Nụ cười khẩy của anh càng rộng hơn.“Có vẻ như một số thứ đã thay đổi”.Môi Hermione điểm một nét cười nhẹ với câu nói này.Malfoy luồn tay vào túi áo khoác của mình và lôi ra một cái túi nhỏ.“Muốn một viên không?”.Anh hỏi.

Hermione nhìn vào mấy viên kẹo đậu Jelly trong tay anh và lắc đầu từ chối.“Tôi không thường có nhiều may mắn với mấy thứ đậu của Betier Bott”.

Malfoy lục trong túi và lấy ra một viên màu hồng.“Thử đi”.Anh nói,và đặt nó vào tay cô.

Cô nhăn mũi nhìn anh,hít hít ngửi ngửi viên kẹo đậu kia rồi quăng tọt nó qua vai cô.“Không,cám ơn”.Cô nói.

Anh nhìn chăm chăm vào cô,miệng hơi há ra.“Đó là dâu”.Anh nói.

“Và tại sao tôi phải tin anh?”.Cô hỏi đầy cáu kỉnh.

Malfoy cau mày nhìn cô,nhưng sau đó anh nhún vai đi kèm với một nụ cười khẩy cố hữu.“Chẳng có lý do gì cả,tôi cho là vậy”.

“Chính xác.Tôi chẳng có lý do gì để tin anh hết”.Hermione đồng tình.

“Mặc dù vậy...”.Malfoy tiếp lời.“Tôi thực sự nghĩ là mình khá lịch thiệp khi cho cô dùng chung chiếc dù này với tôi đấy.Tôi có thể dễ dàng,tôi cũng không biết nữa,đá cô chẳng hạn,và cho cô nằm sõng xoài giữa vũng nước mưa đục bùn.Mà cả hai chúng đã thì đều biết rõ là cô yêu bùn nhiều đến mức nào.Thứ đó chảy trong máu cô rồi”.Anh thêm vào,như thể cái suy nghĩ kia mới nảy ra trong đầu mình và cười thầm.

Hermione há hốc miệng,nhìn chăm chăm vào anh.“Anh sẽ không dám đâu”.

“Vậy tôi đoán cô chỉ phải tin vào trực giác của mình,đúng không?”.Anh lại luồn tay vào túi và lấy ra một viên kẹo màu vàng tươi khác.“Vị chanh chứ?”.

Hermione cười lớn.“Tôi đã nhìn thấy màu của nó trước rồi,anh biết đấy”.

Nét vui vẻ trên mặt anh có hơi chùng lại.“Ồ,chết tiệt thật”.

Hermione thở dài.Giật lấy cái túi kẹo đậu từ anh,cô luồn tay vào tìm kiếm và lấy ra một viên màu hồng rồi bỏ tọt nó vào miệng.“Là vị dâu tây”.Cô trầm ngâm.

Malfoy cười khẩy.“Tôi đoán cô thực sự phải tin vào trực giác của mình ở bất cứ nơi nào có liên quan đến tôi,phải không?”.

Hermione gật đầu.“Có một xe số 52”.Cô nhận thấy,chỉ xuống phần đường mà xe buýt đang chạy tới.Với một tiếng rít dài,chiếc xe dừng lại ngay phía trước họ.

“Phụ nữ trước”.Malfoy tuyên bố,trao cho cô một cái cúi đầu đầy giễu cợt.

Hermione nhả mặt nhìn anh,nhưng cô vẫn lên xe,đi thẳng một mạch tới chỗ ghế sát bên cạnh một người đàn ông có tuổi đang ngủ gà gật.Cô ngồi xuống và Malfoy,với gương mặt đang cau lại trong một cái nhúm mày khó chịu,ngồi xuống phần ghế ngay phía sau cô,bên cạnh một người phụ nữ khó tính đang đọc một cuốn sách về mơ.Ngay khi chiếc xe buýt bắt đầu tạo ra những tiếng ầm ầm xuống mặt đường,Hermione bỗng thốt ra một tiếng hét nho nhỏ khi Malfoy huých vào một bên xương bả vai cô.Ngượng ngùng quay lại nhìn anh,cô hỏi:“Tôi có thể giúp gì cho anh à?”.

Malfoy nở một nụ cười quyền rũ.“Cô biết đấy,vẫn còn rất nhiều chỗ trống xung quanh đây”.

“Tôi biết”.Cô trả lời,chất giọng xa lánh.

Malfoy nhăn nhó.“Thôi nào,Granger!Đừng có nói là cô sợ chấy rận trên người tôi hay mấy thứ vô nghĩa đại loại thế nhé.Tôi có thể đảm bảo với cô rằng tôi tuyệt đối khỏe mạnh hoàn hảo đấy.Không giống như cô.Cô vừa ho sù sụ trước đó kìa”.

Hermione rên rỉ.“Và kể từ khi nào mà anh lại muốn ngồi cạnh tôi vậy hả?”.

“Ngày hôm qua”.Anh đáp.

Hermione đảo mắt.“Trước đó”.

Anh vờ như đang suy nghĩ.“Tôi nhớ là mình đã muốn ngồi cạnh cô trong những giờ kiểm tra nào đó...”.Anh nói,kéo dài giọng.Một cái nháy mắt nữa lại gửi đến cô.

Hermione tắc lưỡi.“Vì tình yêu của Chúa.Làm ơn hãy để tôi một mình,được chứ?”.

Malfoy lại giả vờ nghĩ ngợi trong giây lát.“Không”.Anh nói.“Tôi không thích thế”.

Hermione rên rỉ.“Trong tất cả các trạm dừng xe buýt ở Luân Đôn...”.

“Định mệnh trở trêu nhỉ”.Anh nói,giọng châm biếm.

Hermione quay người về phía trước, nhưng Malfoy lại huých vào vai cô một lần nữa. Đầu cô ngoắt lại, nhanh như chớp. “Gì nữa?”.

“Đậu Jelly không?”. Anh chìa một viên màu hồng ra cho cô.

“Không, cảm ơn”. Cô đáp.

“Tùy cô thôi”. Malfoy bỏ tọt viên kẹo vào miệng mình, nhưng ngay khi vừa khép môi lại, anh lại vội vàng há để nhả nó ra. “Eww!”.

“Chuyện gì vậy?”. Cô hỏi.

“Là kẹo bông... Tôi ghét nó”.

“Anh đúng là hết thuốc chữa”. Hermione nói, phẩy tay về phía anh rồi lại xoay người lên trước. Malfoy đá vào phía sau ghế ngồi của cô. Hermione quay phắt lại và bắn cho anh một tia nhìn chết chóc. Cảm thấy một mối vì chuyện này, cô liền dời tới chỗ ghế trống mà anh đã chỉ ra trước đó. Malfoy cũng tới ngồi ngay sát cạnh cô.

“Giờ thì ai mới là kẻ tuyệt vọng nào?”. Anh hỏi.

Hermione đảo mắt và chờ đợi chiếc xe buýt đi tới trạm dừng của mình. “Anh có biết là anh phiền phức tới mức nào không không hả?”. Cô hỏi.

Malfoy bật cười lớn. “Chuyên môn của tôi mà”.

——-End chap 3——-

4. Chương 4

Người phụ nữ có tuổi với thân hình bé nhỏ gầy gò lại bận rộn, chạy lăng xăng qua lại khắp nơi trong căn hộ của mình nhiều hơn là cô nghỉ. Một bà lão đã bước tới ngưỡng tám mươi bảy, bị bệnh viêm khớp, với một bộ dạng yếu ớt. “Chà”. Hermione lên tiếng, sau khi quan sát bà dì Hattie tuyệt vời của cô liệng miếng bọt biển đã bị bào mòn đánh vèo vào thùng rác điều luyện như bất cứ tay thợ săn cừ khôi nào. “Cháu nghĩ tốt hơn là cháu nên đi ngay bây giờ thôi”.

Dì cô mỉm cười. “Ồ cháu thân yêu. Cháu cứ đi đi”. Một nét cười khê đầy vui vẻ xuất hiện trên gương mặt già nua mà Hermione không tài nào cắt nghĩa nổi. Cô còn cảm thấy bối rối hơn khi nhận ra những tiếng cười khúc khích giấu bên dưới hơi thở của bà.

“Có chuyện gì mà hài hước mà cháu đã bỏ qua ạ?” Cô hỏi, nhìn đầy tò mò vào bà dì tóc hoa râm nhỏ thó của mình.

Trong giây lát, có vẻ như dì cô đang cân nhắc những lựa chọn của bà. Một lúc sau, bà lên tiếng với một chất giọng ngây thơ kì lạ. “Anh chàng dễ thương đã cùng cháu đứng đợi ở bến xe buýt đó.... anh ta khá là điển trai đấy nhỉ, cháu đồng ý chứ?”.

Hermione sững sốt, và thực sự thì, cô đã đứng một chỗ mà lắp bắp không nên lời trong suốt ba giây liền. “Ồ, dạ...”. Tốt hơn là cô không nên trả lời. Hermione nghĩ.

“Đương nhiên là cháu rất có mắt nhìn người rồi... cháu yêu quý, vì vậy mà ta không thể tưởng tượng nổi là cháu lại không để ý đến điều đó”. Bà Hattie nói, giọng ngây thơ như một chú cừu con.

“Làm sao mà dì...?”. Hermione kéo dài giọng, trông hoàn toàn bối rối.

“Ồ, cái đó dễ thôi mà. Ta đã quan sát cháu từ cửa sổ phòng mình. Anh ta quả là một quý ông cao ráo, đúng chứ?”. Có gì đấy trong cử chỉ của bà khiến Hermione có ấn tượng rằng bà dì của cô còn đang giấu diếm cô điều gì đó nhiều hơn thế.

“Vâng, anh ta khá cao”. Hermione đồng ý.

“Và mái tóc đó...”.Dì cô tiếp tục.“Ta chưa từng thấy một mái tóc bạch kim nào hoàn hảo đến vậy,kể từ khi mà Harold yêu dấu của ta còn sống....Dù sao thì,cháu đi đi”.Với một sự thích thú,người phụ nữ nhỏ bé bắt đầu đẩy cô về phía lối cửa ra vào.

“Khoan đã”.Hermione phản đối.

“Gi thế cháu?”.Bà hỏi,trong vẻ mặt vẫn hoàn toàn ngây thơ vô tội.

“Dì đã không hề nhìn thấy anh ta trước khi cháu bắt đầu tới thăm dì vào các buổi sáng,phải không?”.

Bà Hattie không trực tiếp trả lời.“Đó là một anh chàng cực kì điển trai.Và anh ta hẳn là một quý ông lịch thiệp,mới cho cháu dùng chung dù của mình như thế.Với cả ta luôn tin rằng, một người phụ nữ khi đã tới độ tuổi thích hợp thì nên ổn định cuộc sống riêng tư của mình”.

Hermione,vì cuộc sống của cô,đã không biết phải đáp lại như thế nào,thế nên cô chỉ đơn giản là đi ra cửa,cả người vẫn cứng đờ vì sốc.Nếu cô không nhầm,thì dì cô đang gán ghép cô với Malfoy.Chuyện quái gì đang xảy ra với thế giới này vậy?

Với từng bước chân lão đảo,cô đi bộ qua màn mưa phùn ẩm ẩm,cố gắng để kim nén lại.Và ở nơi đó,chắc chắn rồi,Malfoy lại đang đứng đợi cô với một chiếc dù trong tay anh.

“Ngày hè hôm nay của cô thế nào?”.Anh hỏi và bước tới bên cạnh cô,chìa chiếc dù ra cho cô đứng che cùng bên dưới.

Mới đầu,Hermione không trả lời.“Tốt”.Cuối cùng cô lên tiếng.

“Được rồi”.Anh nói,cười khẩy với cô.“Giờ thì đến lượt cô hỏi thăm lại tôi đấy.Chắc cũng phải có ai đó đã dạy cho cô vài phép cư xử lịch sự tối thiểu chứ.Có vẻ như cô bắt kịp mọi thứ mà chẳng cần ngừng lại nhiều nhỉ”.

“Anh khỏe không?”.Cô hỏi,về như bị bắt buộc.

“Không thể khỏe hơn”.Anh trả lời.Giọng anh thấp xuống thành một tiếng thì thầm.“Giờ thì hãy hỏi tôi tại sao đi”.

Hermione đảo mắt.“Tại sao?”.

“Bởi vì tôi vừa thành công trong việc khiến cô phải hỏi thăm sức khỏe tôi”.Anh nói,cười toe toét.

Hermione chỉ đứng ngây ở đó,không nói nên lời trong giây lát.“Thế còn sức khỏe não bộ anh thì sao?Có bị mất trí tạm thời không?Hoa mắt chóng mặt?Anh có thấy những người không có mặt ở đây không?”.

Anh cười phá lên.“Ồ,Granger.Chơi được đấy”.Malfoy vỗ một tay lên vai cô,và Hermione nhận thấy một cơn ớn lạnh bất giác quét qua cơ thể mình.Anh bỏ tay xuống sau một khoảng thời gian mà tưởng chừng như là quá lâu đối với cô.“Vây,có việc gì thú vị mà cô làm vào ngày hôm nay không?”.

Hermione thở dài,vui mừng vì thấy ít nhất một chút cái cảm giác bình thường đã quay trở lại bên cô.“Không,chả có gì thú vị hết.Tôi chỉ làm mấy việc vặt trong nhà sau đó đi làm”.

Anh nhún vai.“Không có gì là sai trái với những công việc tốt đẹp,trung thực cả”.

Hermione nhướn một bên mày lên.“Anh chắc là đầu anh không bị bệnh đấy chứ?”.

Malfoy khịt mũi có phần bất lịch sự.“Chắc chắn.Cảm ơn cô vì đã hỏi thăm”.Anh ngừng lại.“Cô có kế hoạch gì cho cuối tuần này không?”.

Hai bên lông mày cô gần như dính chặt lấy nhau.“Không có...Sao hả?”.

“Chỉ tò mò thôi”.Anh trả lời.Hermione bất giác thở ra một hơi mà cô không hề nhận thấy là mình đã kim nén trước đó.“Sao nào?Cô không nghĩ là tôi sẽ đề nghị cô đi đâu đó với tôi đấy chứ?”.Thay vì cau có như cái cách mà hermione đã nghĩ,anh tiếp tục trưng ra nụ cười khẩy cố hữu của mình,khả là thân thiện,nếu có gì đó trên chọc,thì nó vẫn là một phép lịch sự.

“Ồ,không,đương nhiên là không rồi”.Cô trả lời.Trong một cuộc chạy đua để thay đổi chủ đề,Hermione bỗng thốt ra cái suy nghĩ đầu tiên đến trong tâm trí cô.“Bài thơ yêu thích của anh là gì?”.

Giờ thì mặt Malfoy cau lại.“Tôi không thích thơ lắm”.Anh ngừng lại trong giây lát.“Cô biết đấy,chúng ta có thể...”.

“Bài thơ yêu thích của của tôi là Ozymandias,của tác giả Percy Bysshe Shelly.Phải mất vài lần để đọc nó,nhưng nó thực sự rất...”.

“Đừng có ngắt lời tôi,Granger.Đó là khiếm nhã”.Malfoy nói.Anh cố ra vẻ khó chịu,nhưng thay vào đó vẻ mặt lại trông như muốn hắt xì đến nơi.

Giờ thì đến lượt Hermione tạm ngừng.“VẬY anh định nói gì nào?”.

Malfoy khoanh hai tay lại,một bên anh vẫn đang nắm chặt lấy chiếc dù,và cái mũi héch thì cao lên trong không khí.“Tôi không nghĩ mình sẽ nói với cô bây giờ”.

Hermione vờ như hờn dỗi.“VẬY thì đừng ngắt lời tôi nữa nhé?”.

Anh cong môi dưới cái mũi đang héch lên.“Tốt thôi.VẬY cô tính nói gì về Ozy-whoosits?”.

“Là Ozymandias.Nó nói về một bức tượng trong đồng đổ nát”.Cô chờ anh lên tiếng đáp lại.

“Và?”.Anh hỏi.

“Bức tượng đó là của Ozymandias.Ông ta là một kẻ thống trị đầy tự phụ sống vào thời cổ đại,kẻ luôn nhìn mọi thứ được xây dựng trong cuộc đời mình bằng con mắt thêm muốn.Nhưng tất cả...”.

“Điều biến thành đồng nát vụn,cô đã nói thế”.Malfoy trả lời.“Đây có phải là một lời răn dạy về đạo đức trong câu chuyện mà cô đang kể với tôi không?”.

Nét mặt của Hermione trông như vừa làm điều gì đáng khiển trách.“Ồ,không.Không,không hẳn như vậy.Tôi chỉ...”.

“Kể cho tôi nghe về bài thơ yêu thích của cô?”.Anh hỏi.Cô gật đầu.“Tốt.Tôi ghét mớ bài giảng đạo đức vô vị”.

Hermione bật cười lớn.“Tôi có thể tưởng tượng ra chuyện đó”.

“Đừng có bắt đầu với tôi,Granger”.Anh nói.“Và cũng đừng có cố chọn cái chỗ nơi tôi không thể ngồi bên cạnh cô”.

“Bao giờ chứ?”.Cô hỏi,giọng hài hước.

Anh đảo mắt.“Cô thực sự chắc chắn mình là phù thủy thông minh nhất trong khóa học của chúng ta à?”.Một trong những người Muggle trong hàng cau mày nhìn họ.

Hermione mỉm cười.“Rõ ràng là thế”.

Nhìn xuống phía cuối đường,Malfoy cười thâm.“À,số 52”.

“Vừa kịp để tôi thoát khỏi anh”.Cô đáp,giọng đều đều.

“Tôi nghĩ ngờ chuyện đó đấy”.Anh lẩm bẩm.Cô thở dài đồng ý.

“VẬY thì”.Anh nói,khi họ bước lên xe buýt và ngồi xuống chỗ ghế phía cuối xe.“Dì cô thế nào?Vẫn ốm à?”.Lời đề cập đến bà dì của cô,đặc biệt là từ anh,đột nhiên khiến tim cô nảy lên một nhịp.“Ừm,Granger?Ờ”.Anh vẩy tay trước mặt cô.

“Khỏe.Bà ấy khỏe”.Cô trả lời,không quá mức bồn chồn.Malfoy,mặc dù thế,vẫn không hề đánh rơi sự nhạy bén của anh.

“Sao nào?”.Anh nói,với một nụ cười khẩy nhuộm màu ác quỷ trên môi.“Có điều gì đó mà cô đang rất háo hức muốn cho tôi biết,đúng không,tôi dám cá như thế.Hoặc ngược lại.Một trong hai,hẳn là vậy”.

Hermione lắc đầu.“Không,không.Nó chẳng là gì hết”.

“Nó?”.Anh hỏi.“Có một thứ gì sao,nghe thậm chí còn tuyệt hơn”.Trông anh tươi cười cực kì rạng rỡ với niềm vui vô thường vô phạt của mình.

“Không”.Cô nghiêng rằng.

“Nếu cô không nói ra”.Anh bắt đầu.“Tôi sẽ cù cô đấy”.Hermione không hề nghi ngờ rằng anh sẽ không làm việc đó.

“Tôi sẽ đổi chỗ”.Cô nói,dậm đứng lên.Anh kéo cô xuống lần nữa.Như để tăng thêm nỗi kinh hoàng cho cô,tay anh liền kẹp chặt một bên cổ tay thanh mảnh của Hermione.“Tốt thôi”.Cô cúi gắt,rồi thở dài.“Tôi nghĩ bà dì tôi đang gán ghép chúng ta với nhau”.

“Dừng chúng ta lên?”.Rõ ràng là anh chả hiểu gì.“Nhưng bà ấy là Muggle.Làm sao mà bà ấy làm được?”.

Hermione ngược nhìn lên trời.“Không phải thế,anh đúng là đồ đại ngốc.Ý tôi là...theo nghĩa lãng mạn”.

Phải mất một lúc để anh có thể tiêu hóa được hết thông tin này.Sau đó anh bắt đầu phá ra cười sặc sụa như một kẻ điên.Thực sự thì cô không nhớ anh đã từng cười nhiều như thế trong khoảng thời gian ở trường khi trước,nếu đem so với bốn ngày vừa qua.Mọi người xung quanh bắt đầu nhìn chằm chằm vào họ.Tay anh vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô.“Bà ấy...”.Anh thở hỗn hển.“Làm thế nào mà có được suy nghĩ đó?”.

Hermione nhún vai không thoải mái.“Bà ấy nhìn thấy anh ở trạm xe buýt,qua cửa sổ phòng bà”.

Anh tiếp tục cười dữ dội hơn,cái tay nhàn nhã bên kia nện bồm bộp xuống chân với một sự nhiệt tình quá mức.“Chuyện này đúng là hết sức thú vị”.Anh nói,cuối cùng cũng giành lại được quyền kiểm soát hơi thở của mình.Anh thả cô tay cô ra,vòng cánh tay mình quanh vai cô.Mặt Hermione chuyển thành một màu đỏ dữ dội như gấc.“À,Granger.Cô bạn gái bé nhỏ của tôi”.

Đó cũng chính xác là khoảnh khắc mà chiếc xe buýt ngừng lăn bánh để dừng lại.Hermione nhảy giật lên và chạy ào ra khỏi xe,với hàng đồng những ánh nhìn chăm chú gán chặt phía sau cô.

—End chap 4—

5. Chương 5

Giống như có một con ếch đại tướng ngồi chồm hổm trong cổ họng Hermione,kẹp chặt lấy đường thở của cô trong suốt khoảng thời gian cô đến thăm bà dì vào buổi sáng thứ sáu hôm đó vậy.Cái ý tưởng phải tiếp tục đối mặt với Malfoy,sau vẻ hân hoan rạng rỡ tuyệt đối của anh trước ý kiến thiết lập một mối qua hệ lãng mạn giữa hai người bọn họ đủ khiến cô sợ hãi để không dám bắt xe 52 nữa,mà thay vào đó chờ đến chuyến sau.Tuy vậy,dì cô lại chẳng dễ dàng cho qua chuyện đó chút nào.

“Vậy là,ta đã trông thấy cháu đứng nói chuyện với anh chàng trẻ tuổi,lịch thiệp đó một lần nữa,ngày hôm qua”.Bà Hattie nói,mỉm cười trên tách trà sứ men hoa của mình.“Có vẻ mọi chuyện rất xuôi chèo mái với cháu đó,cháu thân yêu”.

Hermione đùa lại.“Tốt vừa đủ ạ,cháu cho là thế”.Cô trả lời.

Dì Hattie của cô xem đây còn hơn một lời khẳng định,vì vậy bà mỉm cười nhẹ nhàng.“Gần tới giờ cháu phải đi rồi,cháu yêu quý”.

Hermione cứng đờ người và bắt chéo chân lại.“Dì có chắc là dì không muốn cháu ở lại đây với dì thêm một lúc nữa không ạ?Hôm nay nhìn dì không được khỏe lắm”.Cô bịa chuyện,hy vọng một cách tuyệt vọng sẽ không phải gặp lại tên chồn tóc vàng chết tiệt đó lần nữa.

Bà dì cô tặc lưỡi.“Thật vớ vẩn,cháu thân yêu.Ta cảm thấy mình trẻ trung và tràn trề sinh lực như một con chim sơn ca vừa đủ lông đủ cánh để bay đi vậy.Giờ thì đi đi nào”.Bà đứng lên và đẩy cô về phía cửa.

Một cách đầy miễn cưỡng,Hermione rời đi.Chẳng cần phải quay lại phía sau cũng biết rằng bà dì cô đang quan sát từng cử động của cô qua khung cửa sổ phòng bà,bởi vậy Hermione buộc phải đi bộ ra bến xe buýt cho kịp giờ.Còn hơn cả mong đợi,Malfoy đã đứng ở đó,cầm chiếc dù của mình lên cao và trông đầy tự hào,dù

cho trên bầu trời gần như chẳng có một cụm mây đông gì hết. Anh huyết sáo thành một giai điệu vui vẻ khi cô đến gần, và nở một nụ cười rộng đến mang tai khi cô dừng lại, ngay bên ngoài giới hạn chiếc ô.

“Cô có thể tới gần hơn, tôi sẽ không cắn cô đâu”. Anh thông báo, vẫn đang cười toe toét y hệt như cái cách anh cười hôm trước, sau khi cô bỏ anh lại. Hermione hơi nhích chân đến gần, hai tay vẫn khoanh lại về kiên quyết. Từ trong chiếc áo khoác rãnh của mình, anh lấy ra một bông hồng vàng tuyệt đẹp với cái cuống dài xanh ngắt, đưa cho cô. “Quý cô của tôi”. Anh nói với một nụ cười khẩy.

Hermione nhượng một bên mày lên, nhưng vẫn nhận lấy món quà giá rẻ kia. “Cảm ơn”. Cô nói, giọng cứng nhắc. Con ếch chết dẫm trong cổ họng cô vẫn ngoan cố nằm ỳ ra đó.

“Nếu tôi không biết điều gì tốt hơn, Granger, tôi sẽ nói là cô đang làm mất mặt tôi đây”. Malfoy đáp, xoay xoay chiếc dù sau vai anh.

“Sự ngớ ngẩn khi dùng một chiếc dù vào giữa ngày hè nắng đẹp tháng bảy có thể được coi như một cái có tốt cho việc tôi không muốn đi cùng với anh, Malfoy. Cô nói, cái cằm nhỏ xinh hất cao đón lấy những tia nắng ấm mềm mại.

Anh hơi há miệng ra, nhưng rồi lại đóng ngay vào. “Sự trở lại của cô, thật đáng kinh ngạc, có vẻ đã được cải thiện rồi. Tôi lấy làm ấn tượng đây”.

“Tôi sẽ coi nó như một lời khen ngợi vậy”. Hermione đáp. Ở phía xa xa, cô nhận thấy vài cụm mây đông đen đặc nghèo nàn đang trôi dạt về phía bọn họ. Cùng lúc đó, một cơn gió bất ngờ lướt tới, khiến phần tay để trần của cô nổi da gà.

“Tuy nhiên”. Malfoy tiếp tục. “Hôm nay không nắng tẻ như cô nghĩ đâu. Trên thực tế, thẳng thừng mà nói thì, trông cô như đang đông cứng lại đó”. Hermione lắc đầu, dù cũng cảm nhận được phải vòng chặt tay xung quanh người hơn nữa. “Thôi nào, Granger. Giờ thì cô gần giống que kem rồi đây”. Anh quan sát cô.

“Tôi ổn”. Cô nghiêng rãnh, bận rộn ngoáy xuống cuối đường, thầm hy vọng nhìn thấy bóng dáng chiếc xe buýt của họ. Nhưng trời ạ, cái xe cà tàng cộc cạch chết dẫm đó vẫn chưa thấy đâu cả.

Bên cạnh cô, Malfoy đang rên rỉ bực dọc. “Cô biết không, tôi nghĩ cô là người ương bướng cá nhân nhất mà tôi từng gặp đây. Sự kiêu ngạo của cô khiến tôi phải kinh ngạc”.

Hermione quay sang nhìn anh, vẻ hoài nghi. “Tôi ư? Kiêu ngạo ấy hả?”.

Anh nhún vai. “Cô chưa bao giờ nhận ra sao? Thừa giáo sư, em biết câu trả lời. Em là cô gái thông minh nhất quả đất. Xin hãy chú ý tới em! Chú ý tới em”. Anh nói, nhại theo giọng nữ.

“Hừm”. Cô đáp lại, vẻ phẫn nộ. “Chà, vậy anh thì sao chứ? Tôi đã tiêu tốn galleon nhiều hơn ái tóc của mình. Tôi có thể truy nguyên dòng dõi của mình cho đến tận sáng sớm hôm sau. Tất cả hãy cúi đầu tôi chào đi”.

Malfoy chỉ phá lên cười. “Tôi không bao giờ bảo ai đó cúi đầu chào mình.... Chà, có thể là ngoại trừ Crabble. Cậu ta làm phiền tôi quá mức hồi đó”.

“Cũng giống nhau cả thôi”. Cô tiếp tục. “Nếu anh buộc tội tôi là đồ kiêu căng, tốt hơn hết là anh nên nhìn vào mặt bên kia của tấm gương hai chiều”.

“Cô vẫn đang lạnh”. Anh chỉ ra. “Nếu tôi giống một quý ngài lịch thiệp hơn, tôi sẽ cho cô mượn áo khoác của mình, nhưng vì trước đó cô đã đón nhận sự quan tâm của tôi theo cái cách cục cằn, gắt gỏng, thế nên tôi nghĩ mình sẽ cứ để mặc cô vậy”.

“Quan tâm á?”. Hermione hỏi, một bên mày nhướn lên. “Đó là cách anh gọi mấy hành động vừa rồi đó hả?”

“Thôi nào, Granger, không phải tôi hơi, được rồi, lịch sự hơn rất nhiều so với bình thường sao?”. Anh hỏi.

Hermione khịt mũi. “Tôi không chắc liệu anh đang tỏ ra lịch sự hay chỉ...”. Tâm trí cô đột nhiên bị kéo vào một vùng trống rỗng.

“Sao nào?”. Anh hỏi.

“Chỉ là... Ôi, quên đi. Nói chung anh chẳng có lý do gì để cư xử lịch sự với tôi hết”.

Malfoy khoanh hai tay lại và nhìn xuống đường.“Xe buýt đang đến”.Anh thông báo một cách cứng nhắc.

“Tôi có thể thấy điều đó.Tôi có mắt,anh biết mà”.Cô đáp,giọng điệu cũng cứng nhắc ngang ngửa anh.

“Tôi không nhận ra đây”.Malfoy lầm bầm.

“Gi hử?”.Hermione hỏi.Cô đã nghe thấy anh,cô chỉ không dám chắc anh có ẩn ý gì với câu nói đó.

“Tôi nói là ‘Tôi không nhận ra đây’.Lúc này,hành động của cô cứ như một kẻ đuôi mù”.Anh tiến hai bước về phía trước và nhập vào hàng người đang đứng đợi,Hermione theo sau anh.

Cô khịt mũi.“Đừng để ý,không việc gì phải nói với tôi.Tôi dám chắc với anh là tôi cũng chẳng muốn nghe đâu”.

“Cô hẳn là bị điếc đặc nhỉ”.Anh thêm vào,khi họ chậm chậm hòa vào dòng người.

Hermione tặc lưỡi.“Tôi có nghe thấy anh nói.Tôi chỉ không tìm ra được ẩn ý của anh”.

“Cô có những cách rất lạ để bộc lộ tình cảm của mình,Granger”.Anh bình luận,quay sang và gửi cho cô một nụ cười đáng ngại.

Hermione vẫn giữ im lặng khi họ bước lên xe.Cô chọn chỗ gần sát cửa sổ trong khi anh ngồi ngay bên lối đi,cái dù ẩm ướt của anh đặt giữa hai bọn họ.Với một cú giật,chiếc xe buýt rời bến.Khoảng lặng như càng thêm nặng nề hơn.“Tôi chỉ là không hiểu được anh”.Cuối cùng,cô lên tiếng.“Anh không giống với con người cũ của anh trước đây”.

Anh quay sang cô:“Ồ,vậy sao?Thế chính xác thì cô biết những gì về cái gọi là con người cũ của tôi?”.

Hermione dừng lại.“Đủ để thấy được sự khác biệt”.

Malfoy thở ra nặng nề.Lần đầu tiên trong năm ngày qua,anh trông có vẻ mệt mỏi vì cô.“Được rồi.Tôi thừa nhận là mình đã thay đổi.Hài lòng chưa?”.Hermione nhún vai.Nó là một chiến thắng nhỏ bé và khá kì quặc.“Nhưng cô cũng đã thay đổi một chút”.

Hermione,đang đưa tay vuốt lại ượt mái tóc bù xù của mình,chợt cảm thấy lo lắng.“Tôi ư?”.

Anh gật đầu.“Đương nhiên.Tất cả mọi người đều vậy.Chỉ là cô không có cảm giác gì đối với sự đổi thay của mình mà thôi.Còn về tôi....sự thay đổi của tôi,nó không thực sự bình thường như người khác”.

Hermione nhắm mắt lại và khung cảnh về nhà tù Azkaban liền hiện lên,lấp đầy trong tâm trí cô.“Hẳn là ở đó khủng khiếp lắm”.Cô thì thầm.

Anh không đáp lời cô.Sau vài phút,chiếc xe buýt lại giật lên để dừng lại,và Hermione đứng dậy,đầu gối của Malfoy ngăn cách lối đi của cô.Khi cô lướt qua chúng,phần phía sau xương bánh chè để trần của cô chợt ngứa râm ran.Hơi thở như bị nghẹn lại trong cổ,và Hermione cũng biết anh đã hướng cái nhìn chăm chú của mình vào cô khi cô rời đi.

Cô vẫn đang cầm chặt trong tay bông hoa hồng vàng anh tặng.

——-End chap 5——-

6. Chương 6

Hôm nay là một ngày rực nắng.Không khí còn cực kì ẩm áp nữa,gần như là vậy.Đôi giày cao gót của Hermione tiếp tục gõ những tiếng lộp cộp dọc trên vỉa hè,thật chẳng phù hợp chút nào ột mùa hè thế này.Giờ là lúc mang lại những đôi giày tennis lần nữa.Ngày nghỉ cuối tuần trôi qua trong yên ổn,và cô đã để lại bà dì Hattie một mình với những thứ máy móc của bà.Bây giờ là thứ hai,và cô cảm thấy thật tỉnh táo.Mãi cho đến lúc bắt gặp mái tóc vàng kim của Malfoy,tim Hermione bắt đầu đập thình thịch như búa nện một cách không thoải mái trong lồng ngực.Và khi cô bước lại gần,cái miệng nhỏ xinh đã vẽ thành hình chữ O.

Malfoy không đứng đợi một mình. Bên cạnh anh, đang cầm chiếc dù trong tay, là một người đàn ông cao, gầy, mặc chế phục quân gia, với một cái dây đồng hồ nạm vàng treo lủng lẳng từ túi áo.

“A, xin chào, Granger”. Malfoy nói, khi cô dừng lại, cách chỗ họ một hay hai bước chân.

“Malfoy”. Cô chào anh, ánh mắt chậm chạp lướt qua lướt lại giữa hai người họ.

“Ồ. Anh nói, như thế chẳng có điều gì bất thường với tình hình hiện tại.” Hermione. “Anh gọi tên thánh của cô khiến cô cảm thấy hơi e ngại.” Đây là Jerkins”.

Hermione trao cho người đàn ông kia một nụ cười nhẹ. “Xin chào cô”. Jerkins nói, đầu hơi cúi xuống.

“Ừm, anh thế nào?”. Cô hỏi.

Jerkins vẫn cúi đầu. “Rất tốt, thưa cô”. Anh ta xoay một phần tư, tay vẫn cầm chặt chiếc dù trên cao. Nếu Jerkins có cảm thấy bối rối khi phải cầm dù trong một ngày không mưa, nắng ấm như thế này, thì anh ta cũng không hề bộc lộ điều đó ra.

“Ừm”. Hermione nói, giọng lúng túng. Cô quay trở lại nhìn Malfoy, người đang duỗi dài hai tay về rất nhàn nhã kia. “Anh ta đang làm gì ở đây vậy?”. Cô hỏi, thì thầm.

“Ồ, Jerkins ấy hả, cậu ta đang cầm dù đấy thôi”. Malfoy dễ dàng nói.

“Tại sao?”. Hermione hỏi.

“Thế thì hai tay tôi sẽ được tự do thoải mái, rõ ràng là thế”. Anh đáp. “Giữ một cái gì đó trên cao lâu quá sẽ phần nào khiến người ta bắt đầu thấy mệt mỏi”.

Hermione nhe gật đầu, cho dù lòng mảy mòi cô vẫn đang nhăn tít lại. “Không phải dễ dàng hơn sao nếu anh chỉ cần....tôi không biết nữa, để cái dù ở nhà chẳng hạn?”.

Anh trao cho cô một ánh nhìn như thể cái ý tưởng đó chưa một lần dám chạy qua tâm trí anh. Malfoy ngáp lớn. “Dễ dàng hơn, nhưng không đáng hoàng tỹ nào. Tôi ghét phá vỡ truyền thống, cô cũng vậy, phải không?”. Hermione cắn môi, không tin bản thân sẽ trả lời. Dù sao thì, Malfoy cũng chẳng chờ đợi một lời đáp lại từ phía cô. “Cô dùng loại nước hoa mới à, Granger?”.

Hermione nuốt nước bọt một cách khó nhọc. “Anh....nhận ra à?”. Đó là một suy nghĩ nửa tỉnh táo rằng buổi sáng thì nên xịt một ít nước hoa, và giờ thì cô đang thấy hối hận về điều đó.

Anh gật đầu. “Tôi thích nó. Mà nó là hương gì ấy nhỉ? Mùi bạc hà và vỏ cam à?”. Hermione gật đầu xác nhận, chờ cho sắc màu trên đôi má cô trở lại bình thường. Nó diễn ra không nhanh lắm. Malfoy thực sự cúi người về phía trước và hít lấy một hơi thật dài từ cô. “Phải, dễ thương lắm”.

“Vậy”. Cô nói, khi cô chắc chắn rằng có thể tin tưởng bản thân mình lên tiếng một lần nữa. “Vậy, cuối tuần của anh thế nào?”.

Anh nhún vai. “Nhàm chán. Tôi đã tham dự ba bữa tiệc với ba nhóm người ngu ngốc. Còn cô?”.

Miệng Hermione dường như không muốn tuân lệnh khổ chủ. “Tôi, ờ, tôi đã đi xem kịch”. Chỉ có một nửa sự thật. Cô xem kịch, nhưng là xem qua vô tuyến, một mình với bánh gừng để nhấm nháp.

“Nó hay chứ?”. Anh hỏi. Cô gật đầu. “Tôi luôn luôn thích những nhà hát”.

“Tôi cũng thế”. Cô trả lời.

Malfoy khê huýt sáo. “Cô biết điều đó có nghĩa gì không?”. Hermione lắc đầu. “Chúng ta có điểm chung. Và tất cả bọn họ thì đều nói chuyện này là không thể”.

Hermione mỉm cười bên lên. “Đúng là phép lạ”. Cô đáp. “Thích cảm giác thoải mái tự do của tay anh chứ?”. Cô hỏi.

Một nụ cười nhỏ thấp sáng khuôn mặt anh. “À, phải, tôi rất thích. Nó cho phép tôi có thể làm được nhiều việc, như thế này chẳng hạn”. Anh huých vào tay cô.

Hermione vờ như nhăn mặt. “Để làm gì hả?”.

“Cho vui thôi”.Anh trả lời.“Cô vẫn nhớ những niềm vui mà,đúng không Granger?”.

Hermione chột thở dài.“Không,Tôi sợ là mình đã hoàn toàn quên sạch về nó rồi”.

Anh cười khẩy.Một cách đột ngột,anh đặt bàn tay mình lên eo cô và nhấc bổng cô lên,xoay vòng tròn.Hermione hét lên.Cô chỉ bắt lấy được hơi thở của mình khi anh đặt lại cô xuống đất.

Hermione nắm chặt hai bên hông và nhìn trừng trừng vào Malfoy khi anh bắt đầu cười thầm.“Anh còn hơn cả thay đổi,giờ thì anh biến thành tên lửa đạn đạo luôn rồi đó”.

“Ày,đừng có biến thành kẻ làm người khác cụt hứng vậy chứ.Cô cũng biết rõ là cô thích nó mà”.Anh nói,cười toe toét với cô.Anh đặt một tay lên vai Hermione như thể hai người họ là bạn bè thân thiết vậy.

Cô ném một nụ cười giả dối cho anh,thứ có nghĩa như.“Anh đúng là điên nặng lắm rồi”,chỉ khiến anh thêm phá ra cười dữ dội hơn.Tay anh vẫn ở trên vai cô.“Cách cư xử của anh đối với Jerkins thật tồi tệ,khi cứ bắt anh ta đứng giữ ô cho anh thể này”.Sau một lúc,cô nói

Malfoy phẩy bàn tay còn lại của anh một cách tùy tiện.“Cô mới là người nói chuyện cứ như thể cậu ta không có ở đây.Cậu không bận tâm gì đến chuyện này,phải không Jerkins?”.

Jerkins hơi xoay một phần tư người sang nhìn bọn họ,nét mặt vô cảm.“Không,thưa ngài”.Sau đó anh ta quay lại về phía chính xác như ban nãy.Hermione chỉ cau mày nhìn theo lưng người quản gia.

“Vậy”.Malfoy nói,vờ như Jerkins thậm chí còn không hiện diện.“Giờ thì nên nói về chuyện gì tiếp theo đây nhỉ?”.Anh gõ gõ cằm suy tư.“Bông hồng mà tôi tặng cô chắc đã tìm được một nơi trú ngụ tốt chứ hả?”.

Hermione gật đầu,cố gắng để không đỏ mặt.Cô đã cắm bông hồng đó vào một cái lọ nước,đặt trên bậu cửa sổ căn hộ của cô.Harry tới thăm cô hôm thứ bảy vừa rồi đã khen nó rất dễ thương và còn tự hỏi ai đã tặng cho cô món quà đó,có phải từ một người hâm mộ mà cô chưa từng đề cập đến hay không.Hermione đã không trả lời cậu.“Nó ở trong lọ”.Cô đáp,dù đã có ý định sẽ vứt nó trước khi nó bắt đầu trở nên héo tàn.

Malfoy hết nhìn sang trái rồi sang phải một cách bí hiểm,sau đó anh luồn tay vào túi áo khoác và lấy ra một bông hoa hồng màu hồng,còn đang hé nở.Hermione đỏ mặt hơn nữa khi anh đưa nó cho cô.Cô ghét phải nghĩ tới những ẩn ý giấu sau đó.“Cảm ơn”.Cô nói,mỉm cười nhẹ nhàng.

Malfoy nhún vai.“Một bông hồng ột bông hồng”.Anh nói,không màu mè phức tạp.Có gì đó trong sâu thẳm Hermione thấp sáng rạng rỡ tựa như một ngọn nến nhỏ ấm áp vậy.Cô ngửi hương hoa.“Xe buýt đã tới đây chưa thế?”.Anh cầu nhàu,huych vào vai Jerkins bảo anh ta xem đã thấy bóng dáng xe chạy tới chưa.Câu trả lời là một lời phủ định ngắn gọn hết mức.

“Mấy giờ anh phải tới chỗ làm?”.Hermione hỏi,bất giác vuốt nhẹ những lọn tóc nâu sau tai cô.

Anh nhún vai.“Nửa tiếng nữa.Còn cô khi nào phải về nhà?”.

Cô hơi khịt mũi vài tay mình.“Tôi không có giờ giới nghiêm.Giờ mới 11 giờ sáng.Tôi không làm việc cho tới 4 giờ”.Cô trả lời.

Malfoy nghiêng đầu sang một bên.“Vậy cô làm việc ở đâu?”.

“Nhật báo tiên tri,nếu anh tin”.Hermione đáp.“Tôi sắp lên chức biên tập”.

Malfoy gật đầu đồng tình.“Chuyện đó nghe rất tuyệt đấy”.

“Còn anh thì sao?Anh làm việc ở đâu?”.Hermione hỏi,đột nhiên cô cảm thấy tò mò.

Anh mỉm cười thích thú.“Tôi có một công việc dễ nhất trần đời.Tôi cần nó chỉ để làm đẹp thêm cho cái P.O.Tôi thử nghiệm hương vị kem cho Florean Fortesque”.

“Và họ bắt anh phải đi làm đều đặn năm ngày một tuần ấy hả?”.Hermione hỏi,rõ ràng là đang sốc nặng.

“Tất cả chỉ mất mười phút”.Anh trả lời,bật cười.“Đúng chính xác ý tôi đấy”.

“Thế họ trả anh bao nhiêu?”.Cô hỏi,mồm miệng vẫn há hốc.

“Ba sickle một giờ. Và vì tôi chỉ làm việc độ một tiếng một tuần, thế nên kiếm không nhiều lắm”. Anh đáp, vẫn cười lớn. “Nhưng tôi đã chế ra món bơ đậu phộng với sô cô la, dầu tây được ưa thích. Nó là hàng hot đấy, cháy tiệm luôn”.

“Tôi dám chắc là vậy”. Hermione nói, vẫn nhìn chăm chăm về không tin được.

Jerkins quay lại: “Xe buýt đã tới, thưa ngài, quý cô”. Anh ta gật đầu với bọn họ.

“Rất tốt, Jerkins”. Malfoy đáp. “Cậu được phép đi”.

“Cảm ơn, thưa ngài”. Jerkin gấp dù lại, đưa nó cho chủ nhân của anh ta, và rời khỏi đó để bọn họ ở lại với những món đồ của mình.

Khi họ nhập vào hàng người, Hermione đưa bông hồng lên mũi cô, kín đáo ngửi hương nó. “Cô thích bông hoa ấy, tôi có thể thấy như vậy”. Malfoy bình luận, một nụ cười khẩy nhẹ xuất hiện trên gương mặt anh. Anh trông có vẻ rất thoải mái và dễ dàng. Có thể là vì lúc này Jerkins đã rời đi.

“Tôi thực sự thích nó”. Cô trả lời. “Anh thật tử tế khi đã tặng nó cho tôi”. Cả hai tiến về phía trước hòa vào dòng người.

“Tôi biết”. Anh đáp.

“Rất... không điển hình, chẳng giống anh chút nào”. Cô tiếp tục.

Một bên khoe môi anh cong lên thành một nụ cười mỉm. “Đó có phải là điều tốt không?”.

Hermione không biết phải trả lời thế nào, thay vào đó cô bước vội lên xe buýt. Họ tìm được chỗ trống nơi gần cuối và ngồi xuống. “Cô đã không trả lời”. Anh chỉ ra.

“Đó là một câu hỏi hóc búa”. Cô đáp. “Phải, đó là một điều tốt”.

Malfoy trông có vẻ tự mãn. Tay anh đặt trên đầu gối cô, chiếc dù ở phía bên kia chỗ anh. Những ngón tay dài gõ gõ. “Có chuyện gì với bà dì cô vậy?”.

Câu hỏi bắt cô vào trạng thái bảo vệ. “Hơi khác lạ so với tuổi của bà và mắc chứng viêm khớp? Tôi không chắc lắm. Bà ấy vừa mới ốm nặng cuối tuần trước, nhưng giờ đã có vẻ ổn rồi”.

Malfoy mỉm một nụ cười hơi kì quặc. “Thú vị đấy”. Hermione nhấc tay anh lên và dịch nó ra khỏi đầu gối của cô. Nhưng anh liền đặt ngay trở lại và còn vỗ nhẹ lên đó đầy thân mật.

Họ ngồi đầy cùng nhau, trong bầu không khí thân thiện, dễ chịu trong suốt phần còn lại của chuyến đi. Hermione đứng dậy khi chiếc xe buýt dừng tới bến của cô. Malfoy vỗ nhẹ vào đầu gối cô một lần cuối, và cô rời khỏi đó với một đàn bướm xoay tít đầy thích thú trong bụng, bông hoa hồng khẽ tựa vào ngực cô.

—End chap 6—

7. Chương 7

Bà dì của Hermione xua cô ra khỏi nhà từ khá sớm, vỗ nhẹ vào lưng cô và đẩy cô qua cửa trước khi khóa chặt nó, khiến cô chẳng thể nán ná ở lại thêm lâu hơn nữa. Hermione bắt đầu nghi ngờ bà thậm chí còn không ốm nhẹ gì. Từ những gì cô có thể nói, bà Hattie thậm chí còn nhanh nhẹn hơn cả cô, mặc dù không hẳn chính xác theo cái nghĩa dẻo dai mà người ta vẫn hay gọi.

Hermione sải bước xuống vỉa hè, gió thổi làm tóc cô tung bay. Và ở phía trước trạm xe buýt, Malfoy đang đứng, đó, tạ ơn chúa, chỉ một mình anh, với chiếc dù đang đưa trên đầu. “Chào buổi sáng”. Anh nói, ngay khi cô đến gần. Anh đang gặp chút rắc rối với việc cố giữ vững cái dù đó trong tay mình, khi mà những cơn gió mạnh dường như chỉ muốn cuốn phăng nó đi.

“Chào buổi sáng”. Cô đáp, bước lại chỗ đứng quen thuộc của cô ngay sát bên anh.

“Mọi chuyện với cô thế nào?”.Anh hỏi,giờ thì tóm chặt luôn chiếc dù bằng cái tay còn lại.

Hermione nhún vai.“Không tệ.Còn anh?”.

“Tôi sẽ cảm thấy khá hơn nếu mấy cơn gió tai họa này ngừng ngay trò phá đám của chúng lại”.

Cô không thể ngăn một nụ cười khẩy trước tình cảnh khó xử của anh.“Ồi,anh chàng tội nghiệp”.

Giờ thì đến lượt Malfoy nhếch mép cười khẩy lại khi anh luồn tay vào trong chiếc áo khoác rãnh của mình và lôi ra một cái dù ren trắng với những dải ruy băng màu hồng.“Cho cô”.Anh nói.

Hermione hơi cau mày lại.“Một cái dù ư?”.Cô hỏi,nhận lấy nó từ anh.

“Một cái dù”.Anh xác nhận.“Trong tiếng Latin,nó có nghĩa là dưới ánh nắng mặt trời”.

Cô nhướn một bên mày lên.“Anh chỉ bịa ra thôi,phải không?”.

Malfoy nhún vai.“Cứ mở nó ra và tận hưởng niềm vui đi”.Anh nắm chặt cái dù của mình hơn.

Hermione bắt đầu bung cái dù ra,nhưng bất chợt cô ngừng lại.“Và nếu nó bị thổi đi thì sao?”.

“Thì cô sẽ chỉ phải đuổi theo nó qua chừng năm khuôn nhà lớn”.Anh trả lời.

Hermione thở ra nặng nề và bung chiếc dù.Vì đồng đẳng ten lùm xùm nên có vẻ như nó không bắt gió nhiều cho lắm,một cánh buồm khi đã rạn nứt thì không thể hoạt động tốt như cái lạnh lặn được.Thậm chí khi mở ra trông nó còn đẹp hơn cả lúc ban đầu,và cô còn nhìn thấy cả những mẫu hoa văn mô tả công nương của Shallot trên đó.“Nó thực sự rất đẹp”.Cô khen ngợi,giơ nó lên cao và giữ chặt lấy với một chút rắc rối.

“Tôi nghĩ cảm ơn là một từ thích hợp”.Malfoy nhắc nhở.

Hermione mỉm cười.“Cảm ơn anh”.

Anh cười toe toét.“Không có chi.Giờ thì trông cô y hệt như Mary Poppin đấy”.

Cô nhướn một bên mày lên.“Và làm thế nào mà anh biết được về Mary Poppins?Dám chắc là anh chưa bao giờ xem bộ phim đó”.

Malfoy thốt ra một tiếng cười khùng khục.“Vì tình yêu của đất mẹ,không.Tôi đã đọc truyện”.

Hermione cau mày.“Cô ấy ở trong truyện không quyền rũ lắm đâu”.

Anh mỉm cười trêu chọc.“Đúng vậy,tôi biết”.

Cô đảo mắt nhìn anh.“Vậy trong truyện cô ấy có một cái dù không?Tôi không nhớ rõ lắm”.

Anh nhún vai.“Tôi cũng không.Nhưng có một bức ảnh của cô ấy trên trang bìa với chiếc dù cầm trên tay”.

Giờ thì Hermione mỉm cười.“Chắc hẳn hình ảnh đó được lấy ra từ bộ phim.Tôi không ngại nếu bị so sánh với Julia Andrews đâu”.

“Cô cũng biết là tôi không hề biết cô ta là ai chứ?”.

Hermione gật đầu.“Và nhân tiện,tiếng Latin của anh sai trầm trọng.Đoạn từ parare có nghĩa là chuẩn bị hoặc né tránh,và sole nghĩa là mặt trời”.

“Ừ,thế thì sao?”.Anh hỏi.

Cô nhún vai.“Chỉ nghĩ là anh nên biết thôi”.

“Tôi không cần phải biết tất cả mọi thứ.Ít nhất thì tôi đã không nói đó là tiếng Tây Ban Nha”.Anh kéo mạnh tay cầm dù để giữ chặt lấy nó khỏi bị thổi bay đi rong một đợt gió mạnh.Hermione cũng làm theo anh.

“Tôi thực sự rất thích nó”.Cô nói thêm.

“Tôi nghĩ là tôi đã đoán ra điều đó,khi cô khen nó đẹp và cảm ơn tôi”.Malfoy đáp,chấp nhận bỏ cuộc và gấp chiếc dù lại.Anh kéo cái mũ đang đội thấp xuống sát quanh vành tai anh.

“Chà,nếu anh đã cắt dù...”Hermione nói,bắt đầu trượt chiếc dù của cô vào bên trong,nhưng Malfoy ngăn cô lại.

“Chúng ta không thể cùng lúc phá bỏ quy tắc được”.Anh nói,tặc lưỡi.

“Nhưng...”Hermione bắt đầu.

“Không nhưng nhị gì hết,Granger”.Anh nhướn miệng cười phô ra hàm răng đều sáng bóng.

“Anh đúng là kì quặc”.

“Tôi biết,tình yêu,và cô cũng vậy”.Anh tặc lưỡi với cô.

“Tôi nghĩ mấy cái quy tắc của anh cần phải được sửa đổi”.Hermione khoanh một tay trước ngực,tay kia của cô vẫn giữ chiếc dù trên cao.

Malfoy rên rỉ và lại mở chiếc dù của anh ra.“Tốt thôi.Giờ thì cô hài lòng rồi chứ?”

“Chà,không,Không hẳn.Nhưng dù sao cũng cảm ơn anh”.Cô mỉm cười với anh và anh cũng nở nụ cười cười đáp lại.

“Có chuyện gì thú vị với cô kể từ sau khi chúng ta chia tay vào hôm qua không?”.Anh hỏi.

Hermione lắc đầu.“Không.Chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác thôi.Vậy anh có thử thêm được những hương vị kem mới nào ngon không?”.

Malfoy gửi cho cô một trong những nụ cười nhất ranh mãnh của mình,anh luồn tay vào túi áo khoác và đưa ra,đặt vào tay cô nửa panh kem Gelato.“Kẹo mềm nhân hạt điều giòn”.Anh cung cấp thêm.

Cô chỉ nhìn chăm chăm vào đó.“Anh có cả một cái dù lẫn kem ở trong áo khoác cùng một lúc á?Cả hai ư?Không phải là nó rất lạnh à?”.

Anh nhún vai.“Tôi cũng mang theo một cái muỗng”.Anh lôi từ trong túi ra món đồ vừa nói,thổi nhẹ để làm bay mấy sợi xơ vải dính trên đó đi và đặt nó vào tay cô,trong lúc vẫn đang vật lộn với cái dù của anh.

“Anh cũng biết là tôi không thể vừa ăn kem vừa giữ ô cùng một lúc đấy chứ?”.Hermione hỏi,về nghề vực.

“Thì ăn trên xe buýt”.Malfoy đề nghị.Anh chỉ tay về con đường phía cuối phố,nơi chiếc xe buýt số 52 đang lao ầm ầm về phía họ.

Hermione kiểm tra đồng hồ.“Không nghi ngờ gì là nó đến quá nhanh”.Cô nhận xét.

“Cô chắc chắn ư?”.Malfoy hỏi.“Tôi thì nghĩ đó chỉ là một cách cũ rích để nói về thời gian trôi đi khi cô đang vui vẻ,hay một thứ gì đó ngớ ngẩn đại loại vậy”.Anh phá lên cười.“Tôi đã nói với cô về chuyện tôi từng khiến cho đồng hồ của Nott mọc cánh chưa nhỉ?Giờ nghĩ lại mới thấy điều đó thật buồn cười”.

“Tôi không thể nói là anh đã kể cho tôi nghe về chuyện đó”.Hermione đáp.“Dù sao thì,không giống như anh đã kể cho tôi nghe rất nhiều những câu chuyện đùa cợt”.

“Điều cần ghi nhớ.Kể nhiều hơn về những trò đùa cợt cho Granger”.Malfoy nói,như thể anh đang trò chuyện với một nhà tốc kí tưởng tượng.

Chiếc xe buýt dừng lại ngay phía trước họ,cánh cửa mở ra với một tiếng kè kệt lớn.Dòng người đứng đợi hôm nay có vẻ ngắn và tất cả bước lên xe một cách nhanh chóng.“Có chỗ ở đây”.Hermione nói và ngồi xuống phần ghế kế bên cửa sổ.Malfoy,một cách tự nhiên,cũng ngồi xuống chỗ ghế sát bên cạnh cô.

“Cô có biết”.Anh nói,khi chiếc xe buýt lăn bánh xuống lòng đường một lần nữa,và Hermione bắt đầu nhấm nháp món kem của mình.“là Marry Poppins là một người nói được xà ngữ không?”.

Hermione cau mày,vẫn đang ngậm nửa cái muỗng trong miệng cô.“Ý anh là khi họ tới tham dự bữa tiệc dành cho chú của cô ấy ở sở thú?Con rắn đó hả?”.

Anh gật đầu.“Tôi cực kì với cô là cô ta có liên hệ đến nhà Slytherin”.

Cô bật cười lớn.“Tôi thì nghĩ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên”.

Malfoy nhún vai. “Tùy cô thôi. Món kem gelato thế nào?”.

Hermione mỉm cười thỏa mãn. “Lạnh, nhưng rất ngon. Anh đang làm hư tôi đấy, Malfoy”.

“Đó là một trong những việc mà tôi làm tốt nhất”. Anh ngừng lời trong một lúc lâu, như thể đang suy nghĩ điều gì đó. “Granger, cô có muốn có con không?”.

Hermione bắt giắc nuốt nhằm kem và bắt đầu ho sù sụ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần chuyển sang một màu ửng đỏ. “Cái gì cơ?”. Cô hỏi, trong lúc anh đang vỗ vỗ lòng bàn tay mình lên lưng cô.

“Tôi hỏi là cô có muốn có con hay không?”. Anh lặp lại.

“Vớ...vớ...”. Cô không thể nào khiến bản thân nói thêm một chữ “anh” vào để kết thúc câu hỏi được.

“Cô biết đấy....một đám trẻ con tóc xù, đang mọc răng cứng đầu quá mức chịu đựng của cô”. Anh khê huýt sáo. “Tôi có thể tưởng tượng ra bọn chúng sẽ khiến bất cứ giáo viên nào đau đầu đến phát khùng lên mất.”

Hermione ho lần nữa. “Ồ, ừ. Đương nhiên là tôi muốn, thật sự vậy”.

“Tuyệt vời”. Anh nói, và dành câu nói đó cho chính mình cũng nhiều như dành cho cô.

“Ồ”. Cô tiếp tục, thực sự thì cô không chắc làm cách nào để tiếp tục cuộc chuyện trò giữa bọn họ. “Anh thì sao? Anh cũng muốn có con à?”.

Anh nhướn một bên lông mày vàng nhạt của mình lên. “Granger, tôi là thành viên duy nhất còn lại của một gia tộc thuần chủng danh tiếng lâu đời. Đó là một loại nghĩa vụ đi kèm với quyền thừa kế đất đai”.

“Tôi hiểu”. Cụm từ thuần chủng cứ lờn vờn bên tai cô một cách nặng nề. Cô ăn thêm một chút kem nữa, chậm chạp suy nghĩ. Malfoy lấy một cái muỗng khác từ trong túi áo ra và cắt một phần tư món kem của cô. “Malfoy”. Cuối cùng cô hỏi. “Anh không...ý tôi là...anh sẽ không bao giờ nghĩ về sự thay đổi của...ờ...”. Cô ngập ngừng dừng lại.

“Nói tiếp đi”. Anh khuyến khích, liếm phần kem dính trên ngón tay cái của mình.

“Ý tôi là...Anh định tiếp tục duy trì dòng dõi của mình sao, theo cùng một cách?”. Cuối cùng cô hỏi.

Anh cào cào một bên đầu. “Ý cô là sao? Giống như, kết hôn với người như mẹ tôi?”.

Hermione lắc đầu. “Ừm, không.. Ý tôi là, cái gì đó liên quan hơn...”. Cô không thể làm điều đó. Cô chỉ không thể hỏi.

“Chưa có ai từng nói với cô rằng sẽ là rất bất lịch sự khi không kết thúc câu nói của mình à?”. Anh hỏi.

Cô khê nhìn anh qua đuôi mắt. Mái tóc bạch kim rối bời vì gió, cứ như thể anh vừa thi đấu xong một trận Quidditch vậy. Đôi mắt đẹp lấp lánh sắc xám bạc hoang toàn như mưa bão, tiếp màu hoàn hảo với những cụm mây đông ngoài trời kia. Chính xác thì bắt đầu từ khi nào anh lại trở nên...đẹp trai một cách ấn tượng đến vậy? Hermione ửng biếc. “Anh có nghĩ mình từng cần nhắc tới, anh biết đó, không phải, ờ...”.

“Trạm của cô, Granger”.

“Hả...”

“Granger, là trạm dừng của cô.” Anh lặp lại, dịch đầu gối của mình qua một bên cho cô đi. Hermione đứng lên, đầu gối của cô lướt nhẹ qua anh.

“Ồ...cảm ơn anh, về món kem Gelato”. Cô kết thúc câu nói. “Tạm biệt”. Cô rời khỏi xe buýt, mang theo một tâm trạng đầy những bối rối, hoài nghi.

—End chap 7—

8. Chương 8

Thứ tư.

Mặt trời tỏa nắng ấm rực rỡ, tiếng chim muông líu ríu hót ca, giờ đây, chỉ có rất ít chút dư vị tháng bảy còn sót lại. Hermione vắt cây dù mới qua vai cô, xoay xoay nó sau lưng, vừa đi vừa nghĩ ngợi. Cô đã suy nghĩ rất nhiều kể từ sau khi về tới nhà vào ngày hôm trước. Cô không thể dừng lại việc đó... nghĩ về hắn. Đã một tuần rưỡi trôi qua rồi, và hình ảnh của hắn thì vẫn đang độc chiếm toàn bộ tâm trí cô. Hermione đi tới một kết luận, đúng vậy, thực sự là thế, rằng cô đã có một chút rung động nhẹ trước hắn. Là rung động, với Draco Malfoy. Trong tất cả những con người trên thế giới này. Cái suy nghĩ nhỏ bé đó đã khiến cho dạ dày lẫn đầu gối cô yếu ớt hẳn lại. Thử tưởng tượng xem mọi người sẽ nói gì khi họ phát hiện ra sự thật này. Liệu họ có biết được không? Cách duy nhất đó là chính cô tự kể với họ, và lý do duy nhất sẽ khiến cô làm việc đó là... chà, ai mà biết được chuyện này có xảy ra hay không chứ.

Hermione rảo bước với vẻ lo lắng dọc xuống vỉa hè. Bà dì cô đã đi mua sắm cùng với cô vào buổi sáng hôm đó, và cương quyết rằng cô phải thay đổi sang mặc một bộ váy hè mới trước khi rời khỏi nhà. Vì thế mà cô đang ở đây, vụng về trên đôi giày cao gót phiền phức này, cùng bộ váy với những họa tiết hoa màu hồng đào in trên nền vải mỏng manh như sa. Một vẻ yếu điệu đầy nữ tính mà không phải trong một dịp lễ nghi đặc biệt nào hết.

Malfoy, đúng như dự đoán trước, đang đứng đợi ở trạm xe buýt, với chiếc dù màu đen phía trên anh bất kể thời tiết có như thế nào. Cô thực sự thích điều đó. Nó làm cô cảm thấy mình... thật đặc biệt. Không phải cô gái nào cũng khiến cho Draco Malfoy đứng che dù giữa một ngày trời nhiều mây như vậy, đúng không? Cô thực sự hy vọng là đúng.

“Chào buổi sáng”. Cô nói, với giọng vui tươi nhất có thể. Anh dừng lại, quay người và đứng đó ngắm nhìn cô trong một lúc. Mắt anh lướt nhanh qua khuôn mặt cô, xuống tới đôi chân thon dài, rồi lại trở về với gương mặt trái xoan đó, một lần nữa.

“Chào buổi sáng”. Anh nói, một nét cười nhẹ lơ mơ xuất hiện nơi khóe môi anh. Malfoy, rõ ràng là vậy, đã có được những bản ghi chú về thời tiết nên đã để chiếc áo khoác rãnh của anh ở lại nhà. Mặc dù vẫn đang mặc áo dài tay, có thể anh muốn tránh bị nhìn thấy dấu hiệu hắc ám đã khắc sâu trên đó, hoặc cũng có thể chỉ đơn giản là muốn tránh bị cháy nắng mà thôi. Trông anh hết sức nhợt nhạt.

“Tôi mừng hôm nay trời lặng gió”. Cô nói, xoay xoay chiếc dù đằng sau vai cô đầy vui vẻ.

“Vẫn có một chút gió mà, không phải sao?”. Anh hỏi, đôi mắt anh lại lướt xuống phần bắp chân thon dài cô lần nữa và dừng lại ở đó, nhìn đầy chăm chú. Hermione bỗng thấy bồn chồn, và rồi anh lại dời ánh nhìn lên khuôn mặt cô. “Váy mới à?”.

Cô mỉm cười hòa nhã, pha một chút lo lắng. “Đúng vậy. Anh có thích nó không?”.

Anh không trả lời ngay. “Hoa hồng đào sao?”. Anh hỏi. “Cô thích đào à?”.

“Ừm”. Cô ngập ngừng. “Có lẽ cũng không hơn gam màu tiếp theo...”.

Dường như bị đẩy ra khỏi chỗ hư không, Hermione thực sự không biết nên nói gì, khi nhìn thấy anh không mặc chiếc áo khoác rãnh vào hôm nay nhưng vẫn lấy ra một bông hoa hồng đào. “Cho cô”. Anh nói, vẫn đang nhìn chăm chú vào chiếc váy đó.

“Cảm ơn”. Cô đáp, có phần sững sốt. “Điều đó rất...”.

“Đừng nói thế”. Anh hướng ánh nhìn chăm chú của mình ra phía cuối đường, không nói thêm gì nữa. Hermione tự hỏi liệu có điều gì đó không đúng sao.

“Tôi hỏi anh một câu được không?”. Cô bất chợt lấy hết can đảm và lên tiếng. Anh nhún vai. “Mục đích của anh là gì?”. Dạ dày dường như đang cuộn tròn thành một quả bóng bên trong cô.

“Mục đích của tôi?”. Anh hỏi.

“Đối với... đối với tôi?”. Cô nói thêm.

Anh không hề nhìn vào cô hay lên tiếng một lời nào trong một lúc lâu.“Đó là một câu hỏi khá gay go đấy”.

“Sao?”.Cô hỏi.Tim cô đập nhanh một cách bất thường.

“Chà...Câu hỏi mà cô định hỏi tôi vào ngày hôm qua,trước khi cô rời khỏi xe buýt ấy,là gì vậy?”.Anh nói.

Người Hermione như bị đóng băng.“Tôi định hỏi...ờ,đó là..”.Cô ngừng lại.“Đừng có mà đánh trống lảng”.

“Cô biết đấy,tôi đã lật lại cuốn Marry Poppins,và tìm ra được một chút,ừm,sai sót trong cuộc trò chuyện giữa chúng ta vào ngày hôm qua”.

“Anh...?”.Hermione cúi đầu.“Cái gì cơ?”.

“Chà,trước tiên,đó không phải ngày sinh nhật của người chú,mà là sinh nhật của chính Marry,và Hamadryah là em họ của cô ấy.Hoặc,nói đúng hơn thì,là người cháu gọi mẹ cô ấy là bác ruột.”Anh ngừng lại,như đang chờ

đợi cô nói gì đó.“Nhưng tôi cũng phải công nhận rằng rõ ràng cô ấy không phải là người nói được xà ngữ,bởi vì dường như cô ấy chỉ nói chuyện được với rắn và các động vật khác khi sinh nhật của cô rơi vào ngày trăng tròn.Chà,gần như là vậy”.

“Được rồi...”.Hermione nói.

“Và điều thứ hai,cô đã đúng,đó không phải là một cái dù.Chỉ là một bức ảnh trên bìa sách.Cô ấy đã đem cái dù với cán cầm hình con vẹt đó theo bên mình đi khắp mọi nơi,dù trời nắng hay mưa.Nghe quen chứ?”.

“Một chút...”.Hermione nói,vẫn cảm thấy hơi bối rối bởi sự thay đổi chủ đề khá độ ngọt này.

“Và truyện cũng không nói rằng cô ấy không quyến rũ.Nó đã đề cập đến một chút rằng cô ấy gầy,với bàn chân lớn và có đôi mắt nhỏ màu xanh”.

“Vậy là tôi đã nhầm lẫn đôi chút”.Cô thừa nhận.“Tôi không hoàn hảo”.

“Cô gần như là hoàn hảo rồi”.Malfoy nói,thư giãn cầm trên tay anh.“Cô định hỏi tôi điều gì vào ngày hôm qua vậy?”.Anh lặp lại.

Hermione ngừng lại,hít vào một hơi sâu.“Tôi định hỏi là...”.Nếu cô muốn đề cập đến vấn đề này,cô có thể sẽ nói thẳng ra.“Anh có từng nghĩ tới việc sẽ có những đứa con không mang dòng máu thuần chủng không?”.

“Ý cô là,có con với người phụ nữ nào đó kém hoàn hảo hơn ư?”.

“Tôi không nghĩ chúng ta dùng chính xác từ để diễn đạt,nhưng...”.Cô kéo dài giọng.

Anh giơ một tay lên để ngăn cô.“Có thể”.

“Có thể ư?”.Cô hỏi.

“Đúng,có thể.Và để trả lời cho câu hỏi của cô về mục đích của tôi,chà,tất cả những gì tôi có thể nói là đây”.Anh dừng lại.“Ngày mai,thay vì đi về nhà,sao cô không đi đến Hẻm Xéo cùng tôi?Cô có thể thử các hương vị kem với tôi.và sau đó...chúng ta có thể tiến hành một buổi hẹn hò”.

“Một...”.Miệng Hermione mở lớn.“Một buổi hẹn hò ư?”.

“Đừng làm vẻ ngạc nhiên quá thế.Tôi không tặng hoa hồng bữa bãi cho bất kì ai đâu,cô biết đấy”.

“Ừm,được thôi”.Cô trả lời.

“Vậy đó sẽ là một buổi hẹn hò?”.Anh hỏi.

Cô gật đầu.“Đúng vậy”.

Anh đặt tay mình lên vai cô.“Đáng yêu lắm”.Cô không dám chắc anh đang đề cập đến câu trả lời của cô hay đề cập tới chính cô.Ánh mắt màu xám bạc kia lại dời xuống đôi chân thon dài của cô lần nữa.

“Kìa,xe buýt tới rồi”.Cô lên tiếng,có một chút hụt hơi hơn là cô đã định.Cô sẽ hẹn hò với Draco Malfoy vào ngày mai.Cô sẽ...Cô nên mặc gì đây?Cô sẽ phải nói với bạn bè cô như thế nào?

Malfoy gấp dù lại khi anh nhập vào dòng người, và Hermione cũng làm theo. Tay anh di chuyển và tìm thấy tay cô, một sự ngạc nhiên đến choáng váng nhưng đầy hứng thú chạy xẹt ngang qua Hermione. Tay anh thật ấm áp và to lớn phía trên cô. “Cô đang run”. Anh quan sát, khi họ đã lên trên xe buýt và tìm thấy chỗ ngồi của mình.

“Tôi ư?”. Cô hỏi.

“Cô xử sự cứ như thể cô chưa từng nhận được một lời đề nghị hẹn hò nào trước đó vậy”.

Ban đầu Hermione không trả lời. “Ừm, một thời gian khá lâu rồi”.

Anh nhếch môi cười. “Tôi đoán chắc bà dì của cô sẽ cảm thấy rất hài lòng, phải không?”.

Cô mỉm cười vẻ lo lắng. “Tôi cho là vậy”. Cô di chuyển đóa hoa hồng đào lên và áp nó dưới mũi mình, hít vào một hơi thật sâu. Khi chiếc xe buýt dừng lại ở trạm của cô, Malfoy buông tay cô ra.

“Ngày mai nhé?”. Anh hỏi.

“Ngày mai”. Hermione rời khỏi xe buýt, đôi má cô chuyển sang một màu ửng hồng.

——End chap 8——

9. Chương 9(end)

Thứ năm.

Bà dì Hattie của Hermione trao cho cô cái nháy mắt đầy hiểu biết từ đằng sau tấm thẻ hội viên của bà. “Cháu thân yêu, là do thị lực của ta hơi yếu kém, hay đúng là cháu và anh chàng trẻ tuổi đó đã nắm tay nhau vào ngày hôm qua vậy?”. Gương mặt nhỏ đầy ngọt ngào của bà nhú lên thành một hình ảnh thu gọn của sự ngây thơ đến hoàn hảo.

Hermione gật đầu. “Trên thực tế thì... Bọn cháu có một buổi hẹn vào hôm nay ạ”.

Giống như có tiếng động ầm ầm tới vầng trời của một dòng năng lượng bị nổ tung, theo mọi nghĩa, mà đáng nhẽ không nên thuộc về một người đã từng ấy tuổi như bà Hattie, bà cụ thất thập cổ lai hy đó nhảy lò cò đầy phấn khích, xoay vòng tròn rồi lại đập hai gót chân của mình vào với nhau. “Ồi chào, ời chào, ời chào...”. Khi bà đã yên vị mà ngồi xuống, cũng là lúc Hermione cảm thấy hoa mắt chóng mặt đến nhức đầu chỉ vì đứng quan sát bà. “Ta biết mà! Ta biết ngay mà!”.

Hermione mỉm cười lo lắng. “Dì đã biết ấy ạ?”.

Bà Hattie dùng lá bài ba cơ quạt át, cười đầy rạng rỡ. “Đúng vậy, cháu thân yêu, ta đã biết”. Bà nhìn đồng hồ treo trên tường. “Tốt hơn là cháu nên đi ngay đi. Cháu sẽ không muốn cậu ta phải đứng đợi đâu”. Bà gần như đã đẩy Hermione qua cánh cửa, trước khi chợt ngừng lại chỉ để hỏi cô một câu. “Mà cậu ta tên là gì ấy nhỉ, cháu yêu quý? Ta nom cậu ta giống y hệt như William”.

Hermione hơi đỏ mặt. “Tên anh ấy là Draco. Draco Malfoy”.

Bà dì tắc lưỡi. “Cái tên hơi kì lạ. Nhưng không sao. Cháu đi đi”. Và cô đã bị thổi bay ra khỏi cửa trước khi kịp nói thêm từ nào.

Nhiệt độ có hơi tăng lên, và Hermione rảo bước với những tia nắng ấm mặt trời rọi chiếu trên đôi vai cô. Khi tới cuối đoạn vỉa hè, bước chân cô chậm lại. Có vẻ như cô là người tới trạm xe buýt trước. Hermione mở bung chiếc dù của mình ra, có hơi xấu hổ một chút. Giờ thì tất cả những gì cô cần làm chỉ là đứng đây đợi anh. Vài người dân Muggle đi ngang qua trước cô trên vỉa hè, hai trong số họ cùng nhau băng qua đường bên kia.

“Chào buổi sáng”. Và rồi Malfoy cũng xuất hiện, đang nhàn nhã đi bộ xuống vỉa hè từ hướng bên kia. Anh mặc quần dài màu nâu, áo sơ mi trắng. Nhưng dường như có gì đó không đúng.

“Dù của anh đâu?”. Cô hỏi, cảm thấy hơi ngạc nhiên vì anh đã không mang nó theo.

Malfoy... Draco nhún vai. “Tôi đã quyết định, một cách đơn giản, rằng chúng ta không còn cần đến nó nữa.”

“Chúng ta...”Hermione cau mày.“..không cần ư?Vậy còn truyền thống giữa hai chúng ta thì sao?”.

“Không cần thiết.Lớp bằng ngăn cách chúng ta đã tan chảy.Không còn cần phải che nó nữa”.Cùng với đó,anh nhẹ nhàng lấy chiếc dù của cô,gấp lại,rồi đặt nó trở lại vào tay của cô.

“Tôi hiểu”.

Anh cười toe toét.“Không phải là cô chỉ yêu thích những phép ẩn dụ phức tạp đấy chứ?”.

“Tôi là Hermione Granger.Và đương nhiên là tôi có”.Anh nhích lại gần cô hơn,nắm tay cô và siết chặt lấy nó.

“Đó là lý lẽ tuyệt nhất mà tôi từng được nghe từ miệng cô đấy”.

Cô hơi bật cười,nụ cười pha chút bồn chồn.“Thế thì tôi sẽ sử dụng nó thường xuyên hơn nữa vậy”.

“Bằng kẹo cao su...Tôi nghĩ có thể cô đang tán tỉnh tôi đấy,Granger.Tôi sẽ ghi lại điều này vào nhật kí của tôi,ngay sau dòng viết về chuyện cô hỏi mục đích của tôi là gì”.

“Anh viết nhật kí á?”.

Draco hơi ngo ngoay hai bên lông mày.“Cô không muốn biết à?Mùng 1 tháng 8:Hôm nay Granger đã tán tỉnh tôi.Đó là một nỗ lực đáng tiếc,nhưng dù sao tôi cũng thấy rằng điều này khá thú vị”.

Hermione đảo mắt.“Rất mừng là tôi đã khiến anh buồn cười đến vậy”.

Tôi nghĩ cô sẽ như thế.Tôi cũng khá hứng thú với việc tìm hiểu xem phần còn lại trong đoạn nhật kí đó nói gì đấy.

Hermione hắng giọng.“Sau đó tôi đã trêu đùa cô ấy về kĩ năng tán tỉnh của cô và lãnh trọn một cú đấm vào bụng.Nghe thế nào?”.

“Tôi nghĩ điều đó khó mà xảy ra bây giờ đấy,khi cô đã cảnh báo tôi như vậy”.Anh đăm chiêu.“Sau đó tôi hôn cô ấy,và cô ấy đã tạo nên một âm thanh thích thú đáng yêu nhất.Thế này thì sao?”.

Đôi mắt Hermione mở lớn.“Tôi cũng không nghĩ điều này sẽ xảy ra đâu,khi mà anh đã cảnh tỉnh tôi như thế”.

Anh liếc nhìn cô qua đuôi mắt.“Đừng chắc chắn vậy”.Hermione cảm thấy hơi lúng túng một chút,đột nhiên nhận ra thật khó mà nuốt xuống vào lúc này.. “Merlin,cô đỏ mặt kìa”.Anh thêm vào.”Nhưng thế trông càng xinh”.

Sắc đỏ trên gương mặt Hermione dần tiêu tan khi cô nhăn nhó nhìn lên anh.“Ý anh là gì hả?”.

“Nhắm mắt lại đi và tôi sẽ cho cô thấy”.

Hermione lại đỏ mặt dữ dội hơn.“Tôi không biết liệu đó có phải là ý tưởng hay nhất không nữa”.

Malfoy đảo mắt.“Merlin,Granger,chỉ cần nhắm lại trong vài giây thôi.Hermione nhướn một bên mày lên nhìn anh,trước khi cô chậm chậm khép mi mắt lại”.Hành động của anh khiến cô không thể hiểu nổi,và cô tự hỏi liệu có nên làm gì đó với môi mình không,chu nó lên hay thứ gì đại loại thế.“Giờ thì mở mắt ra đi”.Cô hơi hé một bên mắt,rồi chậm chậm với bên còn lại.“Quý cô của tôi”.

“Ôi..”.Cô khẽ thốt lên,nhận lấy bông hồng đỏ từ anh“.Cô ngửi hương nó,và ngọn nến nhỏ bé trong cô lại bùng cháy rực rỡ.”Cảm ơn anh”.Cô nói,mỉm cười nhìn lên Malfoy.

“Cô thật dễ để làm hài lòng”.Anh nhận xét,duỗi căng hai tay lên trên đầu một cách nhàn nhã.

Hermione không thể ngừng cười khúc khích.Cô không thể quên được cách ứng xử lịch thiệp của anh,hay phần lớn là như thế“Tôi có nên hỏi anh đã giấu nó ở đâu không?”.Cô hỏi,về bông hồng.

Anh lắc đầu.“Ồ,nhưng một nhà ảo thuật vĩ đại sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật của mình”.

Hermione hơi nhếch môi cười khẩy một chút.“Đó là một điều khá hài hước để nói đấy,khi xem xét đến ngôi trường mà chúng ta đã học”.

“Nhưng cô cũng không quên cái vòng kiềng chân của tôi mà”.Anh nhắc nhở cô,nháy mắt.

Hermione thở dài."Và tôi cho rằng giả thuyết của tôi về việc anh giấu đũa phép trong chiếc dù cũng là sai,khi nghĩ đến việc anh đã không đem theo nó vào ngày hôm nay".Cô nói,thấp giọng xuống để những người dân Muggle đứng xung quanh sẽ không nghe thấy gì.

Malfoy nhún vai."Tôi tin là xe buýt gần tới đây rồi".Anh nói với Hermione,vòng tay ôm lấy vai cô và xoa người cô lại để cô có thể nhìn thấy.Chiếc xe số 52 dừng lẩn bánh trước họ."Cô có còn nghĩ 52 là con số kém may mắn với mình không?".Anh lên tiếng hỏi khi họ đứng xếp hàng.

"Tôi nghĩ là không".Cô trả lời.

"Và tôi cho rằng tất cả đó là nhờ vào con người tốt bụng,đáng mến là tôi chứ nhỉ?".Malfoy hỏi,hất vài lọn tóc vàng lòa xòa trước mắt anh sang một bên.

"Anh hình như còn chẳng cho phép bản thân hít thở một tý phải không?".Hermione cúi đầu xuống thật nhanh dưới tay Malfoy,và bước lên xe buýt trước anh.Cô chạy ào lên,và ngồi xuống chỗ gần sát cửa sổ,anh cũng chọn chỗ ngay bên cạnh cô.

"Làm như tôi sẽ trả lời cái câu hỏi sắc mùi mĩa mai đó vậy".Anh duỗi dài hai tay ra sau ghế,rồi chậm rãi hạ nó xuống trên vai cô.

"Rất ngọt ngào đấy".Cô trêu chọc.

"Tôi là một người nhà Malfoy.Và đương nhiên là tôi cực kì ngọt ngào,tinh tế rồi".Với một cử chỉ chậm rãi,tay anh dịch tới và chạm vào những lọn tóc quăn lộn xộn của Hermione."Tóc của cô xoắn thật đấy".

"Đó là một lời ngợi khen hay xúc phạm vậy?".Hermione chậm rãi thả lỏng mình trong chỗ ngồi của cô,cố gắng không để ý đến việc anh đang lĩnh tới ngay sau cô,chân họ chạm vào nhau.

"Chỉ là nhận xét thôi.Cô có dùng dầu dưỡng tóc không?".

Hermione gần như bật cười thành tiếng."Tôi có.Còn anh thì sao?".

"Đương nhiên.Và trong tương lai,xin vui lòng trả lời tất cả các câu hỏi thích hợp đi kèm với cụm từ 'Tôi là Hermione Granger.Đương nhiên là tôi có'.

Nét mặt cô chuyển sang vẻ nghiêm trọng vờ vịt."À,tôi sẽ làm thế".

Anh gật đầu đầy tinh ranh."Tốt.Giờ thì để tôi nghĩ ra một câu hỏi để áp dụng nào".

Hermione giả vờ lo lắng."Ôi trời.Giờ thì tôi đang ném bản thân mình vào chuyện gì thế này?".

Anh cười toe toét với vẻ ác ý."Cô có...thường xuyên ăn gián không?".

"Tôi là Hermione Granger.Đương nhiên là tôi có".Cô đáp lại,đảo mắt nhìn sang anh.Anh phá lên cười,vẫn đang vờ về tóc cô xung quanh ngón trỏ mình.

"Cô có một bộ sưu tập ấm ủ trà không?".

"Anh là một tên đàn ông quá lạ".

"Chỉ cần trả lời câu hỏi thôi,Granger".

Hermione thở dài."Tôi là Hermione Granger và đương nhiên là tôi có".Cô nói."Ấm ủ nóng trà là món đồ rất thú vị để sưu tập".Cô thêm vào,gọng đầy châm chọc.

Malfoy gõ nhẹ vào cằm,ngĩ ngợi."Cô có....cảm thấy bồn chồn mỗi khi nhìn vào tôi không?".

Hermione đỏ mặt."Ồ...".

Anh mỉm cười."Vui lòng trả lời?".Anh quăn tóc cô quanh ngón tay mình và khẽ xiết nhẹ lấy nó.

"Tôi là Hermione Granger.Đương nhiên là tôi có".Cô thì thầm,khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ dữ dội hơn nữa."Giờ thì ngừng mấy cái câu hỏi ngớ ngẩn này lại ngay.Đồ ngốc nhà anh".Cô đập mạnh lên đầu gối Malfoy.

Anh vờ như bị đau.Xe buýt chậm chậm dừng lại.”Chà,đây là trạm dừng của cô.Và tôi phải nói rằng tôi rất hài lòng khi thấy cô không đánh bài chuẩn vào ngày hôm nay”.

“Anh thấy vậy thật sao?”.Cô hỏi.

“Tôi là Draco Malfoy.Và đương nhiên tôi cảm thấy thế rồi”.Anh gật đầu ngắn gọn.

“Tôi tuyên bố,tôi nghĩ là anh thấy bồn chồn mỗi khi nhìn vào tôi”.Hermione trêu chọc.

Anh chế giễu.”Đừng có ngớ ngẩn thế.Của tôi là bướm đêm(*) cơ.Nam tính hơn nhiều”.

“À,tôi chắc chắn là thế”.Hermione không thể ngăn bản thân mỉm cười.”Nhà của tôi kia kìa”.Cô nói,chỉ tay xuống dưới đường về phía ngôi nhà nhỏ một tầng của cô.

Anh nhăn nhăn mũi.”Hmm...”

“Hmm?”.Cô hỏi.

“Nó hơi nhỏ so với thẩm mỹ của tôi”.Anh đáp”Nhưng tôi cho rằng nó phải như vậy.Không có vẻ như cô sẽ sống ở ngôi nhà đó trong khoảng thời gian lâu dài hơn”.

Hermione cau mày.”Anh nói vậy là sao?”.

Malfoy xoa xoa cằm.”Chúng ta sẽ biết”.

“Hả?”.

Anh vỗ nhẹ vào đầu gối cô.”Đừng để ý tới chuyện đó nữa”.

“Anh thật khiến người ta phải tức điên lên được,tôi hy vọng là anh biết điều đó”.Hermione nói,vẫn nhìn chăm chăm vào anh.”Giờ thì làm ơn nói tôi nghe đi”.

Anh thở dài và lùa một tay vào mái tóc của mình.”Chúng ta đều đã 28 tuổi”.Anh nói,cứ như thể đó là tất cả những gì cô cần biết.

“Đúng thế,và?”.Hermione khoanh tay lại.

Anh chop lấy một tay cô và siết chặt lấy nó,ngón cái anh nhẹ nhàng ve vuốt những ngón tay của cô.”Và nếu mọi thứ tốt đẹp,tôi muốn chúng ta sẽ tiến xa hơn,cô cũng muốn thế chứ?”

Miệng Hermione hơi há ra.”Có phải anh đang nói đến điều mà tôi nghĩ anh đang nói không,trong lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta?”.Cô thấy khó mà tin được.

Anh nhún vai.”Vậy cô nghĩ tôi đang nói gì?”.

Cô ngồi đó,áp a úng úng trong vòng ba mươi giây.”Nghe cứ như anh đang nói rằng anh muốn”.Cô hạ thấp giọng xuống thành một tiếng thì thầm.”lấy tôi”.

“Ừ,gần đúng rồi đấy.Vậy thì sao?”.

Cô nuốt xuống một cách khó khăn,rồi bắt đầu ho lụ khụ.”Xin lỗi?”.

“Này,cô là người nói chuyện về những đứa con”.Anh nói.

“Đúng thế,nhưng...Ôi lạy Merlin,sẽ chẳng có ai tin tôi khi tôi kể cho họ nghe về điều này hết...”.

Nụ cười khẩy của anh ngày càng rộng hơn.”Để ý xem tôi có quan sát khi cô cũng quan sát không?”

Cô khịt mũi.”Chắc chắn rồi,tại sao không chứ?”.Nhịp thở của cô nặng nề hơn,hít vào,thở ra.”Tôi thấy mệt”.

Lúc này,anh nhìn sang cô với vẻ lo lắng.”Muốn tôi mở cửa sổ không?”.Hermione gật đầu và anh vươn người qua cô,trượt cửa sổ chỗ họ lên.Ánh nắng lướt nhẹ trên khuôn mặt cô và Hermione hít thở dễ dàng hơn đôi chút.”Trời à,Granger.Cô định sẽ làm gì khi tôi cầu hôn cô thật?Chết à?”.

“Khi?”.Cô kêu lên.Thậm chí nó còn không phải là ‘nếu’,mà là ‘khi’.

“Sao nào?Cô không nghĩ điều đó là tốt ư?”Anh hỏi một cách lạnh nhạt.

“Ồ,tôi,ừm...”.

“Bình tĩnh đi”.Anh nói.”Cô có thể ngã đầu lên vai tôi nếu cô muốn”.Trước khi cô có thể nghĩ,anh đã nhẹ nhàng ép đầu cô lên vai anh.Hermione cứ ngồi nguyên như vậy,chỉ cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình,mãi cho đến lúc anh thông báo với cô rằng họ đã tới Leaky Cauldron.

Cả hai rời khỏi xe buýt,tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô và bước xuống vỉa hè,chỉ cách Leaky Cauldron một đoạn.Vài người dân Muggles xuống cùng trạm với họ lướt mắt sang bên phải ngang qua quán rượu và không để ý gì đến khi cả hai cùng nhau bước vào.Nó khá tối,và chỉ có vài người khách quen đang ngồi ở bàn,uống rượu mật ong.”Chào buổi sáng,Tom”.Malfoy nói,vẫy tay với người phục vụ quầy đang bận rộn đánh bóng mấy cái cốc thủy tinh.

“Chào buổi sáng,ngài Malfoy.Cô Granger,đúng không?”.Anh ta hỏi,trước khi nhún vai và quay trở lại với công việc của mình.Hermione chợt nhận ra họ đã rời khỏi khu Muggle ở Luân Đôn.Bất kể những ai họ quen biết đều có thể nhận ra họ đang đi cùng nhau lúc này.Và điều đó khiến cô vừa sợ hãi,lại có chút thích thú cùng một lúc.Malfoy dẫn cô đi qua cánh cửa đằng sau.

“Chà,vì tôi không được dùng đũa phép,tôi sẽ cô làm bà chủ vậy”.Anh nói,chỉ tay vào bức tường gạch.Hermione gạt đầu và gõ gõ lên chúng.Gần như ngay lập tức,Hẻm Xéo hiện ra ngay trước mắt họ.”Và giờ,cho phần nhảm chán nhất trong ngày hẹn hò của chúng ta,đến nơi tôi làm việc”.Anh siết chặt lấy tay cô khi cô nhìn quanh quất khắp con đường,tìm kiếm những gương mặt quen thuộc.Dường như chẳng có ai để ý là cô và anh đang nắm tay nhau hay cái cách anh dùng từ hẹn hò để ám chỉ hai người họ.Anh dẫn cô vào tiệm kem.

Floean Fortescue vẫy tay đầy vui vẻ.”Xin chào,Draco.Cậu đi sớm đấy.Tôi vừa hoàn thành xong bước cuối cùng cho thứ này và giờ có thể cần đến ý kiến chuyên môn của cậu”.Ông chạy ào vào trong bếp rồi quay trở ra chỉ một giây sau đó với cái muỗng nhỏ và một món kem trông khá lạ mắt.Floean đứng đó,hai tay siết chặt lại với vẻ hồi hộp trong lúc Malfoy nhắm nháp món kem trong miệng,như đang thử vị rượu.

“Hạt phi...quả hồ trăn?Một chút vị quế...không,là bạch đậu khấu chứ.Và...”.Malfoy trông có vẻ ngạc nhiên.”Dứa?Hồ trăn,bạch đậu khấu và dứa?”.Anh liếm cái thìa.”Đây là một chiến thắng,vỗ vô lên lưng ông chủ.”Hãy gọi nó là...Pinachiamom”.

“Tuyệt vời”.Floean đáp,cười toe toét.”Tôi đã có một chút lo lắng là nó không vượt qua được...”.

“Không,không.Nó thực sự rất ngon.Muốn nếm thử không?”.Anh hỏi,quay sang Hermione.

“À...”.

“Ồ,đương nhiên rồi.Tôi sẽ lấy cho cô một cái thìa”.Ông rời đi và quay lại chỉ một giây sau đó,quan sát vẻ mặt

của cô một cách cẩn thận.

“Yum”.Cô nói,gần như lớn hơn nữa bởi người đàn ông trông có vẻ thất vọng vì vẻ tán thành của cô,hơn là bởi vì cô nghĩ nó ngon.

“Cô thực sự thích nó chứ?”.Ông hỏi.Cô gạt đầu.”Thật tuyệt.Tôi có biết cô không?”.

“À”.Cô bắt đầu.”Tôi đã ở đây trước khi...”.

“Cô ấy là Hermione Granger”.Malfoy cắt ngang.”Ông biết đấy...bạn của Harry Potter”.

“Ồ,đương nhiên rồi...”.Ông chủ tiệm kem mỉm cười.”À,mà cậu cũng có thể về sớm,Draco”.

Malfoy quay sang và cười toe toét với cô.”Tôi yêu công việc của tôi”.Anh nói.”Đặc biệt là khi tôi chỉ phải ở đây trong vòng có ba phút”.

Hermione cũng bật cười.”Chà,chuyện đó rất tốt đấy”.

“Giờ thì chúng ta đi chứ?”.Anh hỏi,đưa tay ra cho cô.Họ rời khỏi tiệm kem và trở lại con phố nhộn nhịp.Anh kiểm tra đồng hồ.”Tôi cho là đã gần đến giờ ăn trưa để chúng ta đi kiếm cái gì đó bỏ bụng rồi.Nghe tuyệt không?”.

“Rất tuyệt”.Hermione đáp.Cô đã không ăn nhiều vào bữa sáng nay,bởi tất cả những nỗi lo lắng và không cảm thấy ngon miệng.Họ băng qua đám đông,né tránh những người đi mua sắm khác nhau và cuối cùng cũng vào một nhà hàng với tên gọi The Top Hat.Mấy dấu hiệu trên cánh cửa mô tả một con thỏ trắng nhảy nhót lắt léo vào trong,ra ngoài một cái mũ ảo thuật đen.

Nhà hàng khá tối và được thấp sáng bởi những ngọn nến,điều khiến Hermione phải chú ý và cảm thấy thật lạ lẫm bởi giờ vẫn còn chưa đến buổi trưa.Malfoy nhẹ nhàng đặt tay lên lưng cô,dẫn cô về phía trước tới chỗ người nhân viên lễ tân nhà hàng.”Malfoy,bàn hai người”.Anh nói,có một chút tự mãn trong chất giọng của anh

khi nhân viên lễ tân kiểm tra danh sách đặt trước và gật đầu.

“Lối này,thưa ngài,quý cô”.Người đàn ông nói.Anh ta mặc một bộ tuxedo màu đen kiểu áo chùng và cũng rất phù hợp,với một chiếc mũ ảo thuật bằng lụa trên đầu.Anh ta dẫn bọn họ vào ngồi trong một phòng riêng biệt với khung cửa sổ rộng lớn nhìn ra khu vườn chỉ có thể mô tả bằng một từ kỳ diệu.

“Nơi này....thật đẹp”.Hermione nói,hơi đỏ mặt một chút.Cô thấy mình ăn mặc tùy tiện kinh khủng,lại một bộ váy mùa hè khác từ buổi mua sắm hôm trước.Malfoy,rõ ràng là chẳng có vẻ gì là bận tâm đến,chỉ cần anh được ngắm nhìn đôi chân thon dài của cô,dù hiện nay chúng đang được che giấu đi một cách an toàn dưới tấm khăn trải bàn.

Một người bồi bàn cũng ăn mặc khá phù hợp với phong cách của nhân viên lễ tân xuất hiện,giới thiệu tên là Gerard,đưa cho họ tờ thực đơn rồi để cả hai ở lại với những món đồ của mình.

Malfoy xem xét thực đơn và Hermione cũng chăm chú vào cái của cô,khẽ giật mình khi anh vươn tay qua bàn và miết nhẹ những ngón tay của mình lên cánh tay cô.”Vây...”.Cô nói,khi cuối cùng cũng quyết định sẽ dùng món salad.

“Vây?”.Anh hỏi,không nhìn lên.

“Tôi vẫn còn một chút rắc rối nho nhỏ khi tin rằng chúng ta....ừm,đang hẹn hò”.Cô nói,nhanh chóng nhấp một ngụm nước chanh.

Malfoy nhún vai.”Những điều kì lạ vẫn luôn xảy ra.Tôi đảm bảo với cô điều đó”.

“Đúng vậy”.Cô cảm thấy hơi lúng túng trong chỗ ngồi của mình.

Anh hơi ngừng lại để gõ gõ lên cằm trong một thoáng.”Tôi có một câu hỏi muốn hỏi cô”.

“Anh có sao?”.

“Tôi có.Nó như thế này:Cô có thích mái tóc này của tôi không?”.

Hermione giấu đi một tiếng khịt mũi đằng sau tay.”Tôi là Hermione Granger...”

“Đương nhiên là cô có”.Malfoy kết thúc câu trả lời hộ cô.Anh cười toe toét.Nhưng thực sự thì,cô không nghĩ là nó quá dài sao?”.Tóc anh đang bắt đầu xoắn lại xung quanh tai.

“Không,đề dài vậy rất đẹp mà”.Hermione mỉm cười,cảm thấy tình hình hiện tại có thư giãn đôi chút

“Cô biết không...”Anh bắt đầu.”Tôi cũng có một thứ nhận nho nhỏ dành cho cô ”.

“Và đó là gì?”.Hermione hỏi,vén mấy lọn tóc ra sau tai.

Malfoy thở dài.”Tôi chưa bao giờ ghét mái tóc của cô”.

Miệng Hermione hơi há ra.”Không ư?”.

“Thực tế thì,tôi có hơi thích nó.Chỉ cần tạo mẫu lại một chút thôi”.Anh nói.Có cái gì đó trong chất giọng của anh gửi tới một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô.

“Ý anh là khi anh gọi tôi là ‘đồ máu bùn tóc xù’,anh không hề nghĩ cái từ ‘tóc xù’ như một thứ rất tồi tệ à?”.

“Không nhiều lắm”.Malfoy dịch tay anh ra khỏi cô.”Dù sao thì tay bồi bàn đó đi đâu rồi nhỉ?”.Đúng lúc đây Gerard đi tới,cầm lấy tờ đặt món của họ,vẫy vẫy tay và rồi đồ ăn thức uống xuất hiện trước mắt hai người.

“Anh thực sự đã thay đổi”.Hermione nhận xét khi người bồi bàn vừa bước ra khỏi tầm nhìn của họ.

“Như tôi đã nói,tất cả mọi người đều thay đổi”.Anh cầm dao và nĩa lên,bắt đầu cắt miếng thịt lợn.

“Với trường hợp của anh,tôi thấy rất vui”.Cô xiên vào miếng cà chua đỏ tươi bằng nĩa của mình và ăn nó.

“Sao tôi cứ có cái cảm giác kì quặc rằng cô đang cố câu lấy một lời xin lỗi từ tôi nhỉ?”.Anh hỏi.

Hermione nheo mắt.”Làm sao anh biết?”.

“Tôi là một người tài giỏi và quyền lực.Hoặc không.Dù sao thì,tôi đoán tôi nên nói lời xin lỗi,đặc biệt là nếu tôi vẫn ôm ấp cái hy vọng vào ‘mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn’ “.

“Anh chưa bao giờ khiến tôi hết ngạc nhiên”.

“Cảm ơn.Và tôi sẽ coi đó là một lời khen.Tôi,bắt đầu từ bây giờ,là Draco Malfoy:Kẻ gây ngạc nhiên vĩ đại của Granger”.

”Tôi không nghĩ ‘kẻ gây ngạc nhiên’ là một từ đâu”.Cô phản đối.

“Đúng,nhưng nó nghe rất dễ thương khi đi cùng với từ Granger”.

Hermione cười lớn.”Chà,trong trường hợp đó.Lời xin lỗi được chấp nhận,kẻ gây ngạc nhiên vĩ đại của Granger”.

Malfoy mỉm cười,tiếp tục ăn món thịt của anh,và Hermione cũng làm thế với đĩa salad kèm pho-mat xanh của Ý cùng rau diếp thảo Cos lớn đến không thể tin nổi của cô.”Nó thế nào?”.Cô hỏi.

“Không tệ.Nước sốt mơ có độ ngọt và mùi thơm rất vừa phải”.Anh trả lời.

“Thật kì lạ”.Hermione trầm ngâm.”là anh không lựa chọn súp hay salad làm món khai vị”.

“Một chút”.Anh đồng tình.”Nhưng tôi,nhưng tôi thực sự thích kết thúc bữa ăn của mình một cách trọn vẹn. Khi dùng salad hay súp,cô sẽ luôn bận rộn tới mức không thể thưởng thức những món ăn nhẹ sau đó”.

Hermione gật đầu.”Nhưng rồi anh cũng kết thúc bữa ăn mà không có tý rau quả gì hết.Chất xơ rất quan trọng,anh biết đó.Và cả vitamin nữa”.

“Không phải cô đang định diễn thuyết cho tôi nghe về chất xơ đó chứ?”.Anh nhướn một bên mày lên nhìn cô.”Bởi vì tôi đã có kế hoạch sẽ ăn thêm xenlulo sau đó trong ngày hôm nay đây”.

“Tôi đoán là mình không thể phàn nàn”.Hermione đặt nĩa xuống.”Và tôi cũng không thể ăn thêm một tý nào nữa.Tôi sắp no căng cả bụng rồi”.

Malfoy vói tay qua bàn và dùng nĩa xiên một lá rau diếp.”Thấy chưa?Giờ tôi đang ăn món rau của tôi này”.

Hermione bật cười lớn khi anh ăn nó.”Chà,ít nhất thì tôi cũng biết được anh không sợ vi khuẩn của tôi”.

“Cô có vi khuẩn hả?Hãy thành thật với nhau nhé,nó là loại tốt,xấu,hay cả hai vậy?”Anh hỏi,nhấp một ngụm nước trong cốc của mình.

“Một số loại là cả hai,tôi nghĩ vậy”.

Malfoy dừng lại và nhìn cô trong một lúc lâu”Cô biết đấy,tôi thực sự không”.

“Không gì?”.Hermione hỏi,cánh tay cô đang nổi da gà rần rần mà cô không tài nào lý giải được.

Anh đi vòng quanh bàn và tới ngay bên cạnh cô.”Sợ vi khuẩn của cô”.Anh nói,và trước khi cô có thể hiểu được những gì đang diễn ra,anh đã cúi xuống ngay phía trên cô,vì thế mà mũi họ chạm nhẹ vào nhau.”Hoàn toàn ngược lại”.Tay anh đưa ra vén những lọn tóc nâu ra sau tai cô,trước khi thu hẹp khoảng cách giữa hai người bằng một nụ hôn.Hơi thở của Hermione như bị mắc nghẹn lại trong ngực khi môi anh di chuyển khéo léo trên môi cô.nhưng anh đã nhanh chóng rời ra trước khi cô có cơ hội thực sự để đáp lại nụ hôn đó.

“Em rất vui”.Cô thì thầm.Họ mỉm cười với nhau,anh siết chặt một bên tay cô.

Hóa đơn được đem tới,và Malfoy thanh toán.”Vây”.Anh nói,khi họ bước đi,tay trong tay trở lại trạm xe buýt ngay phía trước Leaky Cauldron.”Em có muốn mình đôi lúc làm lại điều ấy nữa không?”.

Cô đỏ mặt.”Em là Hermione Granger.Đương nhiên là em có”.

“Anh cũng thế,trừ đi phần Hermione Granger”.Malfoy trao cho cô nụ cười khẩy mang thương hiệu của anh.”Em sẽ cảm ơn bà dì em vì đã gắn ghép chúng ta với nhau chứ?”.

“Ồ,em sẽ làm thế”.Hermione nắm chặt chiếc dù và bông hồng đỏ trong một tay,tay kia của cô lồng chặt trong tay Malfoy.Nhưng cô vẫn có một câu hỏi cuối cùng dành cho anh,nó đã khiến cô phải đắn đo suốt kể từ lúc mà cô bắt đầu nhận ra rằng mình có thể,chỉ là có thể thôi.rung động trước anh.”Ngày đầu tiên ở trạm xe buýt vào tuần trước”.Cô nói,thật chậm.”khi anh nói là anh không hy sinh chất lượng...”.

“Ý em là lần nói chuyện giữa chúng ta về kẹo cao su?”.Anh hỏi,nhìn xuống cô.”Ồi,Granger...Anh đã nói là em gần như hoàn hảo rồi.Và cũng à,chả có ai là tuyệt đối hoàn hảo hết”.

Tim Hermione dường như vừa lỡ một nhịp.”Anh vừa gọi em là...?”.

“Ừm,anh chưa bao giờ có cơ hội gọi em bằng tên thánh,vì thế anh nghĩ mình nên thử một cái gì đó khác.Em có thích không?”.Anh hôn những ngón tay cô.

Hermione thật tình không dám chắc vì sao,nhưng cô cảm thấy một sự thôi thúc không thể lý giải được và bắt đầu khóc,và thực sự thì,cổ họng cô dường như đã bị nghẹn lại một chút.Thế nên cô chỉ gật đầu.

“Có điều gì không ổn sao?”.Anh hỏi.

“Không”.Cô cố gắng để lên tiếng,dù cho cổ họng mình không chịu hợp tác.”Chỉ là...mọi chuyện thật tuyệt vời”.

Anh mỉm cười,cúi xuống,hôn cô lần nữa.Và lúc này đây,một thanh âm nhỏ của hạnh phúc thoát ra từ môi cô.

——The End——

(*):Chỗ này hai anh chị chơi chữ.Ở câu trên Hermione nói là butterflies,nghĩa là bướm,mà cũng là bồn chồn,lo lắng.Vì thế Draco mới đáp lại là smoth(bướm đêm) :v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bus-stop>